

26

ดอกไม้แห่งหนึ่งดอก บ่าวรับใช้สองนาง

เรือนฉี่หลัว

มู่ซุนเดินเข้าไปในห้องด้วยผีเท้าเร่วรี ครั้นเห็นว่าอวินเขียนเมิ่งเพ็ง จะอาบน้ำเสีจก็กระซิบเสียงเบาที่ข้างหูนาง "คุณหนู คุณชายทรงส่งสาวใช้ สองคนมาพบท่านเจ้าค่ะ"

แม่หนุ่มหมีมองไปทางคั่นช่องสำริดทันที นางสบตากับอวินเขียนเมิ่ง แวบหนึ่งก่อนเอ่ยปากแทนอวินเขียนเมิ่ง "ให้พวกนางเข้ามาได้"

มู่ซุนรับคำสั่งแล้วออกไปทันที ไม่ถึงครึ่งเคอาก็เดินนำเด็กสาวอายุ สิบห้าสิบหกปีสองนางเข้ามาข้างใน ครั้นพวกนางเห็นสภาพที่มีได้ทาแบ่ง เขียนคิ้วแต่ยังคงงามเฉิดฉินเหนือสามัญของอวินเขียนเมิ่ง ในดวงตาต่าง ฉายแววตื่นตะลึง แล้วจึงเอ่ยคารวะอย่างเคารพนบอบ "บ่าวอิงชยา/ หยวนตง คารวะคุณหนูเจ้าค่ะ"

คุณหนู? มิใช่คุณหนูอวิน!

อวีนเขียนเมิ่งรู้สึกสนใจใคร่รู้ต่อคำเรียกขานของเด็กสาวสองคนนี้
ขึ้นมาโดยพลัน นางอมยิ้มบางๆ ดวงตามองสำรวจคู่อิงชยาและหยวนตง
ที่อยู่ตรงหน้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน

เห็นเพียงทั้งสองคนสวมเครื่องแต่งกายแบบสาวใช้สีล้วนเดียวกัน
รูปแบบเดียวกัน เพียงแต่เมื่อเทียบกับความสูงของหยวนตงแล้ว อิงชยา
แลดูสดใสร่าเริงกว่าเล็กน้อย ในดวงตามีไหวพริบคู้้นั้นนายประกายฉลาด
เฉลียวอย่างที่สุด ส่วนหยวนตงก็ยืนอยู่ตรงหน้าตนเองอย่างพินอบพิเทา
ในดวงตาขาดความเคียดกร้าวเรื่องอย่างอิงชยา ทว่ากลับมีความสุขรอบคอบ
กว่าหลายส่วน

พอเห็นสาวใช้สองคนนี้ก็รู้ทันทีว่าเป็นบ่าวรับใช้ที่ได้รับการอบรม
สั่งสอนมาอย่างดีที่สุด แต่วันนี้ทรงอวีนเฮ้อกลับให้พวกนางมาที่จวน
อัครเสนาบดี อึกทั้งเห็นว่าทั้งคู่สองมือว่างเปล่า ทำให้ในใจอวีนเขียนเมิ่ง
เข้าใจกระจ่างขึ้นมาเล็กน้อยในบัดดล เอ่ยถามขึ้นเสียงแผ่วเบา "ไม่ทราบว่ามี
คุณชายทรงให้พวกเจ้ามาที่นี่มีธุระอันใด"

ทั้งสองควักจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อพร้อมๆ กัน ยก
ประคองจดหมายด้วยสองมือ ก่อนจะเอ่ยอย่างพร้อมเพรียง "นี่คือสัญญา
ข้อตัวของบ่าว นายน้อยให้บ่าวทั้งสองคนปรนนิบัติรับใช้คุณหนูนับตั้งแต่
บัดนี้เป็นต้นไปเจ้าค่ะ"

แม่่มหมี่และมู่ซุนเห็นเช่นนั้นในดวงตาก็มืดมัวตกใจใหญ่ทันที
จากนั้นก็เห็นว่าอิงชยาและหยวนตงต่างมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง จึงรู้ว่า
ทรงอวีนเฮ้อมิได้ล้อเล่น แต่ส่งเด็กสาวสองคนนี้มาให้จริงๆ

คุณชายสกุลทรงผู้นี้ก็ใจกล้าเกินไปหน่อย เดิมทีสาวใช้สองคนนี้เป็น

คนของจวนสกุลทรง เขาส่งคนมาให้ตั้งๆ เช่นนี้ไม่เท่ากับให้คุณหนูแบกรับความผิดฐานลักลอบมอบส่งสิ่งของกับบุรุษอย่างนั้นหรือ หากถูกสุหทัยผู้เฒ่าที่หอบไปซ่อนหรือซุกที่เหียงที่เรือนเพิงเหอล่วงรู้เข้า กลัวว่าจะวางแผนสกปรกอันใดขึ้นมาอีก

พอคิดได้ดังนี้มุซุนก็พลันโทษตนเองอยู่บ้าง หากรู้แต่แรกว่าเรื่องราวเป็นแบบนี้ก็คงจะไม่พาทั้งคู่เข้ามา อย่างไรก็ตามนายน้อยจวนสกุลทรงส่งคนมาให้เลย ต่อให้แค่นายน้อยจวนสกุลทรงส่งคนมาสนทนาด้วยก็ไม่สามารถให้พวกนางเข้าพบกับคุณหนูโดยตรงได้ มิเช่นนั้นหากชื่อเสียงของหญิงสาวถูกผู้ไม่ประสงค์ดีใส่ร้ายป้ายสีเข้าก็คลังมลทินไม่ออกจริงๆ

มุซุนรู้สึกผิดโดยพลัน คุณเข้าโขกศีรษะให้อวินเขียนเมิ่งเสียงดังพร้อมทั้งเอ่ยยอมรับผิด "คุณหนู เป็นความผิดของบ่าวเองเจ้าคะ บ่าวไม่ควรพาพวกนางเข้ามา ขอให้คุณหนูลงโทษด้วยเจ้าคะ"

อวินเขียนเมิ่งวางพัดกลมในมือลง มองไปทางมุซุนที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกละอายใจ ก่อนจะเอ่ยอย่างเฉยชา "ลุกขึ้นเถอะ เรื่องของเจ้าไว้ค่อยพูดกันทีหลัง"

มุซุนเห็นอวินเขียนเมิ่งน้ำเสียงราบเรียบ มิได้มีความคิดจะต่อว่านาง ใบหน้าจึงยิ่งแดงเรื่อ ได้แต่โทษตนเองที่เลอะเลือนไปชั่วขณะถึงได้ทำผิดพลาดเช่นนี้ หลังจากนั้นก็มีกล้าเอ่ยอันใดให้มากความอีก นางลุกขึ้นยืนแล้วถอยไปอยู่ด้านหลังอวินเขียนเมิ่ง

อวินเขียนเมิ่งมองไปยังอิงชยาและหยวนตงก่อนมองคู่สัญญาชื่อดังตัวในมือทั้งสองด้วยแวตานั้นสนุก เอ่ยขึ้นเสียงเบา "ข้างกายข้ามิได้ขาดคนพวกเจ้ากลับจวนสกุลทรงไปเถิด ฝากบอกคุณชายทรงแทนข้าด้วยว่า

ขอบคุณในความปรารถนาดีของเขา"

อิงชยาและหยวนตงเห็นอวินเขียนเมิ่งไล่พวกนางเช่นนี้จึงคุกเข่าลงทันที ยกสัญญาข้อตัวในมือขึ้นสูงแล้วกล่าวอย่างพร้อมเพรียง "ตอนที่พวกบ่าวสองคนมาที่นี่ คุณชายได้ขับไล่พวกบ่าวออกจากจวนสกุลหรงแล้วเจ้าคะ บอกว่าพวกบ่าวไม่ใช่คนของจวนสกุลหรงอีกต่อไป ยามนี้ยินดีขายตนเองเข้าสู่จวนอัครเสนาบดีด้วยความยินยอมเจ้าคะ คุณหนูได้โปรดอย่าไล่บ่าวไปเลย บ่าวยินดีปรมณิบัติคุณหนูด้วยความจงรักภักดีเจ้าคะ"

อวินเขียนเมิ่งมองคุณทั้งสอง รู้ดีแก่ใจว่าหรงอวินเฮ่อจงใจทำเช่นนี้เพื่อให้ตนเองรับพวกนางไว้ แต่ว่าคนข้างกายนางมิได้ขึ้นอยู่กับจำนวนมากนัก แต่อยู่ที่ใจที่ซื่อสัตย์ภักดี

อวินเขียนเมิ่งกับหรงอวินเฮ่อเคยพบหน้ากันแต่ไม่กี่ครั้งเท่านั้น แม้รู้ว่าหรงอวินเฮ่อมิใช่คนถ้อยที่ช่วยโอกาสยามผู้อื่นตกอยู่ในอันตราย แต่อวินเขียนเมิ่งก็ระมัดระวังรอบคอบกับการที่ผู้อื่นป้อนคนมาอยู่ข้างกายตนเองเช่นกัน เพื่อป้องกันมิให้ถล่มสู่จุดที่ไม่อาจโง่หัวขึ้นมาได้ชั่ววินรันดร์

อวินเขียนเมิ่งมิได้ใจอ่อนเพราะท่าทางนำเวทนาของทั้งสอง แต่กลับยึดหลังตรงนั่งฝั่งนายอยู่บนตั่งโต๊ะ สายตาคมกริบ กล่าวด้วยวาจาเฉียบขาด "ในเมื่อพวกเจ้าสองคนยินดีขายตัวเข้าสู่จวนอัครเสนาบดีดังที่พูดก็ควรทำตามกฎระเบียบ อันดับแรกให้พ่อค้าทาสพาพวกเจ้ามาที่จวนอัครเสนาบดีให้พ่อบ้านจ้าวคัดเลือกสักเล็กน้อย จากนั้นค่อยแนะนำกับนายของแต่ละเรือน จะทำแบบที่พวกเจ้าทำอยู่ไม่ได้ ในเมื่อไม่ใช่สาวใช้จวนสกุลหรงแล้ว จะใช้นามของสกุลหรงและคุณชายหรงมาพบข้าเป็นการส่วนตัวได้อย่างไรไม่ว่าจะด้วยน้ำใจหรือด้วยเหตุผลล้วนไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบ ข้า

เห็นกิจกรรมารยาทของพวกเขาทั้งสองต่างก็ได้รับการฝึกฝนสั่งสอนมาเป็นอย่างดี เหตุใดจึงเดินเล่นทำผิดพลาดเช่นนี้ได้เล่า หากพวกเขาคือเจ้านาย จะเรียกใช้งานคนแบบนี้หรือไร"

ทั้งสองถูกการวิเคราะห์ของอวินเซียนเม็งสวนกลับจนมองหน้ากันเล็กน้อย ต่างก็ทำอะไรไม่ถูกอยู่บ้าง ครูใหญ่ผ่านไปถึงได้ยินหยวนตงเอ่ยอย่างเยือกเย็น "ที่คุณหนูพูดมาทั้งหมดถูกต้องแล้วเจ้าค่ะ แต่บ่าวสองคนขอสาบานต่อสวรรค์ไว้ ณ ที่นี้ว่าพวกเราหาได้มีใจคิดปองร้ายคุณหนูแม้แต่กระพริบตา ขอแค่ได้ปรนนิบัติรับใช้คุณหนูเพียงเท่านั้น ไม่มีความปรารถนาอื่นใดอีกเจ้าค่ะ"

อวินเซียนเม็งเห็นหยวนตงตั้งใจความที่สำคัญที่สุดในวาจาของตนออกมาได้ในชั่วพริบตา ดวงตาที่แต่เดิมเย็นชาเรียบเฉยพลันปรากฏแววชื่นชม สาวใช้ที่ฉลาดหลักแหลมเช่นนี้หากติดตามอยู่ข้างกายนางด้วยความซื่อสัตย์ไม่แปรพักตร์อย่างที่ยกฝายกล่าวด้วยตนเองจริงๆ เช่นนั้นก็ถือว่าเป็นเรื่องดีอย่างแท้จริง

อย่างไรเสีย แม่นมหมี่ทั้งต้องดูแลเรือนฉีหลัว ทั้งต้องดูแลแม่นมชยา กำลังวังชานางไม่พอใช้จริงๆ

ส่วนหมู่ขุนด้านหนึ่งคอยปรนนิบัติตนเอง อีกด้านก็ต้องจับตาดูสุ่ยเอ๋อร์ ปิงเอ๋อร์ จึงยุ่งจนปลีกตัวไม่ได้เช่นกัน

หากข้างกายตนมีสาวใช้ที่ทั้งคล่องแคล่วปราดเปรื่องทั้งยังจงรักภักดีเพิ่มขึ้นมาอีกสองคนก็มีใช้เรื่องเลวร้ายอันใด เพียงแต่ความจงรักภักดีมิใช่สักแต่พูด มิเช่นนั้นนั้นในจวนอัศวรเสนาบดีแห่งนี้คงไม่เกิดเรื่องสกปรกโสมมขึ้นมากมายถึงเพียงนี้

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้พวกเจ้าก็กลับไปเสีย คิดดูให้ดีว่าสรุปแล้วควรจะปรากฏตัวต่อหน้าข้าอีกครั้งอย่างไร" พุดจบอวีนเซียนเมิ่งก็ส่งสัญญาณให้แม่นมหมี่พาทั้งสองคนออกไป

อิงชยาและหยวนตงเองก็เป็นคนที่ฉลาดเฉลียวเป็นที่สุดเช่นกัน แค่ชั่วพริบตาก็ขบคิดความหมายในวาจาของอวีนเซียนเมิ่งได้ทะลุปรุโปร่ง และมีได้เ่อย่วาจาได้อีก ทั้งสองโขกศีรษะให้อวีนเซียนเมิ่งแล้วเดินตามแม่นมหมี่ออกไปอย่างเงียบเงียบทันที

"คุณหนูทั้งหมดเป็นความผิดของบ่าวเองเจ้าคะ" เมื่อเห็นทั้งสองคนออกไปแล้ว มู่ซุนก็ก้มหน้ายอมรับผิด

อวีนเซียนเมิ่งมิได้ดูตำหนิแต่อย่างใด แค่พุดกำชับว่า "ต่อไปห้ามทำผิดอีก! หากช่วงนี้มีคนใหม่เข้ามาในจวน ให้หลีกหนีเหินห่างมาที่เรือนฉีหลัวก่อน"

มู่ซุนได้ยินดังนั้นก็รับคำทันที แต่ในใจยังคงพะงั่วพะวังอยู่บ้าง จึงย่นคิ้วเอ่ยถาม "คุณหนูจะใช้งานสองคนนั้นจริงๆ หรือเจ้าคะ พวกนางมาจากจวนสกุลทรง ถึงแม้คุณชายทรงไม่มีใจคิดร้ายต่อคุณหนู แต่ก็ยากจะรับประกันว่าคนอื่น..."

อวีนเซียนเมิ่งได้ยินนางถามเช่นนี้ แต่กลับทำเพียงผลิยิ้มเฉยชา มิได้เอ่ยตอบอันใด

ทรงอวีนเฮ่อมีเส้นผมขาวโพลนจึงถูกผู้คนหมางเมินว่าร้าย เมื่อดูจากการพบกันของนางกับเขา ข้างกายเขานอกจากเด็กรับใช้หนึ่งคนก็ไม่มีบ่าวรับใช้คนอื่นคอยปรนนิบัติอีก แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าเงินเหล่าไต่จวินเลือกสรรคนให้เขาหรือทรงอวีนเฮ่อเลือกใช้คนด้วยตนเองล้วนระมัดระวัง

รอบคอบอย่างที่สุด กอปรกับการวางตัวและการจัดการเรื่องราวต่างๆ ของเงินเหล่าไท่จวินตอนงานวันเกิดครบรอบหกสิบปีของกู่เหล่าไท่จวินคราวก่อน นางก็เป็นคนที่ดูเหมือนจะแปลกพิลึกทว่าชื่อตรงและน่าเชื่อถือออกมาทีเดียว ไม่อย่างนั้นท่านยายคงไม่ยินดีคบค้าสมาคมกับเงินเหล่าไท่จวินหรอก

อวิ้นเขียนเองก็เชื่อมั่นในการมองคนของกู่เหล่าไท่จวินเป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้ หากบ่าวสองคนนั้นถูกทรงอวิ้นเฮ้อส่งมาจากจวนสกุลทรงจริงๆ ละก็ อวิ้นเขียนเองก็สามารถวางใจใช้งานพวกนางได้

กลับก็แต่ว่าพวกนางจะเป็นยมทูตหน้าขาวหน้าดำ* ที่ผู้มีเจตนาร้ายอาศัยชื่อเสียงของจวนสกุลทรงส่งตัวมาอยู่ข้างกายตน ดังนั้นอวิ้นเขียนจึงใช้ข้ออ้างว่าพวกนางไม่รู้กฎระเบียบเพื่อให้ทั้งสองคนถูกคัดเลือกเข้ามาที่ละชั้นๆ หนึ่ง เพื่อให้ตนเองมีเวลาสืบสาวเบื่องลิกของทั้งสอง หากไม่มีปัญหาใหญ่อันใดก็สามารถเรียกใช้งานได้ สอง หากทั้งคู่มาจากจวนสกุลทรงจริง ไม่ว่าจะตนเองจะปฏิเสธอย่างเด็ดขาดหรือรับตัวเอาไว้ทันทีล้วนไม่เป็นผลดีสำหรับจวนสกุลทรงและสำหรับตนเอง มีผู้ให้พวกนางเข้ามาตามกฎระเบียบเพื่อให้คนภายนอกหมดความที่จะต่อว่าได้ดีกว่า

ห้องนภาที่ดวงดาราพร่างพรายกว้างไกลไร้ขอบเขต ค่าคื่นฤดูร้อน

* เฮยไป๋อู่ฉาง เป็นคำเรียกยมทูตชายมทูตชาว 'เฮย' มาจากคำว่า 'เฮยเทียน' แปลว่ากลางคืน 'ไป๋' มาจากคำว่า 'ไป๋เทียน' แปลว่ากลางวัน 'อู่ฉาง' แปลว่าไม่ยั่งยืน ไม่นั่นนอน รวมกันจึงมีความหมายว่า ชีวิตไม่แน่นอน ทุกคนพร้อมตายได้ทุกเวลาทั้งกลางวันกลางคืน ทั้งสองไปไหนมาไหนด้วยกัน มีหน้าที่ตามเก็บวิญญาณของผู้หมดอายุขัย ตามศาลเจ้ามักมีภาพวาดหรือรูปปั้นรูปหนึ่งใส่ชุดขาวทาทหน้าขาว อีกรูปใส่ชุดดำทาทหน้าดำ จึงเรียกอีกชื่อว่ายมทูตหน้าขาวหน้าดำ

อันสว่างโรครุกไต่ความร้อนระอุในยามกลางวัน ทว่าไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยว
สายลมเย็นฉ่ำ นอกจากเสียงจ๊กจั่นเรไรและเสียงกบร้องที่ดังขึ้นกลาง
ลานบ้านแล้วก็เหลือเพียงความร้อนอบอ้าวอันหนักอึ้ง ชวนให้คนพลิกตัว
กระสับกระส่ายนอนไม่หลับ

หลังจากอุ้งเขียนเมื่อบานน้ำหิวผมเสร็จสิ้นก็สั่งให้แม่นมหมี่และ
มูซุนออกไปจากห้อง ดับเทียนที่พาให้คนเกิดความร้อนรุ่มในใจ มีอกำพัด
กลมนั่งเอนกายพิงริมหน้าต่างเพียงลำพัง ก่อนจะโบกพัดกลมเบาๆ ชับไล่
ไอร้อนที่อยู่หอมลุ่ม

แสงจันทร์สาดส่องลงบนใบหน้าขาวผุดผาดดงามน่ามองของ
อุ้งเขียนเมื่ง ทำให้เกิดประกายเปล่งปลั่งราวกับไข่มุก แต่งแต่มีเส้นที่
ให้แก่ความงามสง่าของอุ้งเขียนเมื่งมากยิ่งขึ้น ถ้ามิใช่เพราะตอนนี้นาง
กำลังขมวดหัวคิ้วน้อยๆ คงจะมีมาดของคุณหนูตระกูลใหญ่มากกว่านี้

เสียดายที่วันนี้อากาศร้อนจัดจนไม่อาจทนรับได้ ตั้งแต่ย่ำค่ำอากาศ
ก็แปรเปลี่ยนเป็นร้อนอบอ้าวยิ่งนัก ทำให้คนทานทนไม่ไหว พานให้
อุ้งเขียนเมื่งคิดถึงพัดลมและเครื่องปรับอากาศในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก
จึงนอนไม่หลับครั้งแล้วครั้งเล่า ทำได้เพียงสวมเสื้อไหมน้ำแข็งตัวใน
อันบางเบาสำหรับหน้าร้อนนั่งริมหน้าต่าง หวังให้ด้านนอกมีลมพัดปิดเป่า
ไอร้อนที่นำหงุดหงิดนี้ออกไปเสียบ้าง

ส่วนที่ร้อนที่สุดในร่างกายของอุ้งเขียนเมื่งก็คือแผ่นหลัง

อุ้งเขียนเมื่งเอื้อมองเส้นผมยาวจรดเอวตรงแผ่นหลัง ยื่นมือออกไป
ไปเสยเส้นผมยาวที่เคลียอยู่ตรงหัวไหล่ล่ออกด้วยความรำคาญเล็กน้อย
ก่อนทอดถอนใจอย่างหนักหน่วง หากสามารถตัดผมให้สั้นลงสักหน่อยได้

ก็คงจะดี

เมื่อครู่เพิ่งจะอาบน้ำสระผม ยามนี้จึงต้องปล่อยผมสยายออกให้ผมที่เปียกชื้นแห้งเร็วขึ้นสักนิด แต่พอทำเช่นนั้นแผ่นหลังของนางกลับต้องรับกรรม อวินเซียนเมิ่งรู้สึกได้ชัดเจนว่าเหงื่อบางๆ ผุดซึมออกมาจากแผ่นหลัง ทำให้หัวใจที่เยือกเย็นเสมอมาของนางย้อมด้วยความหงุดหงิดอย่างสุดจะห้าม อยากจะหยิบกรรไกรมาตัดเส้นผมยาวนำรำคาญนี้ทิ้งด้วยตนเองใจจะขาด

"เรื่องใดทำให้เจ้าจิตใจไม่สงบถึงเพียงนี้หรือ" ในขณะที่อวินเซียนเมิ่งกำลังหงุดหงิดกับเส้นผมข้างหลังนั้น เสียงใต้ถ้ำอย่างสะกดกลั่นหวัหระงาก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงบุรุษภายในห้องนอนของตนเองเช่นนี้ทำให้อวินเซียนเมิ่งหันหน้าขวับด้วยความตื่นตกใจ เห็นเพียงผู้เพยหยางที่ไม่ได้พบหน้ามานาน ลอบเข้ามาในห้องอย่างเงียบเขียบไม่ให้สัมผัสให้เสียงอีกครั้ง ยามนี้อีกฝ่ายยืนห่างจากนางไปไม่กี่จั้งพร้อมกับจ้องมองนางด้วยรอยยิ้มกริม คล้ายกับมิได้สำนึกผิดที่ตนเองบุกเข้ามาอย่างกะทันหันเลยแม้แต่น้อย

เมื่อเทียบกับการบุกเข้ามาทั้งที่ปิดหน้าต่างอย่างคราวที่แล้ว ครั่งนี้เขาใจกล้ายิ่งกว่าเดิมเสียอีก ทั้งๆ ที่เห็นว่านางเปิดหน้าต่างอยู่ก็ไม่เพียงแต่เข้ามาอย่างสง่าผ่าเผย แต่ยังมาที่ริมหน้าต่างอย่างไม่กลัวเกรงอีกด้วย และตอนนี้เขาก็ยืนอยู่ข้างกายนาง อาบแสงจันทร์อันเจียบสัจด์ร่วมกัน

ครู่ใหญ่ผ่านไปผู้เพยหยางก็ยังมีได้ยินคำตอบจากอวินเซียนเมิ่ง จึงอดก้มศีรษะมองสตรีที่นั่งตัวตรงอยู่ตรงหน้ามิได้ นัยน์ตาสีเข้มราวกับหมึกดำคู่นั้นแทบจะจับความนัยในดวงตาของอวินเซียนเมิ่งได้อย่างแม่นยำ

เขามองนางอย่างแน่วเนิ่งราวกับนกเหยี่ยวเล็งเหยื่อ คล้ายกับกำลังค้นหา จุดที่ผิดปกติของนาง

อวีนเขียนเมิ่งรู้สึกได้ถึงสายตาดำจ้องของอู่เฟยหยาง พลันก็ขึ้นมา ได้ว่าคนผู้นี้มีความสามารถในการสังเกตอย่างละเอียดลึกซึ้ง จึงเก็บความ กระสับกระส่ายที่แผ่กระจายทั่วร่างในทันที นางเงยหน้าใช้สายตาเยือกเย็น ถึงขีดสุดจ้องเขากลับ ดวงตาที่เมื่อครู่ปกคลุมด้วยความสับสนนั้นเปลี่ยน เป็นใสกระจ่าง ทำให้คนคิดว่าความหงุดหงิดงุ่นง่านของนางเมื่อครู่นี้เป็นแค่ เพียงภาพมายา

อู่เฟยหยางเห็นนางเก็บซ่อนอารมณ์ของตนเองได้ในชั่วพริบตา ดวงตาก็ฉายแววชื่นชมอย่างไม่อาจห้าม ในใจอดยินดีกับการตัดสินใจของ ตนเองเมื่อครู่มิได้

เดิมที่เขาแค่เดินผ่านนอกประตูจวนอัครเสนาบดี แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่า ไม่ได้พบเจอนางมาหลายเดือนแล้วจึงตัดสินใจเข้ามาดูสักหน่อย หารู้ไม่ว่านางยังมีได้เข้านอน แต่นั่งชมจันทร์คลายร้อนอยู่ริมหน้าต่าง ส่วนเขาก็ บังเกิดใจอยากจะทำร้ายกันขึ้นชั่วขณะ จึงเอ่ยพูดทำลายความเยียบสงบ รอบๆ ตัวนาง

ถึงแม้วันนี้จะร้อน ทว่านางที่อยู่ใต้แสงจันทร์กลับดูสดชื่นดั่งดอกบัวใน น้ำใสกระจ่างก็ไม่ปาน ผุดผาดเป็นธรรมชาติทั้งยังแผ่ด้วยความลึกซึ้งที่ ชวนให้คนหลงใหล ทำให้อู่เฟยหยางเอ่ยถามขึ้นโดยไม่รู้ตัว "เจ้าหายดีแล้ว หรือ"

อวีนเขียนเมิ่งได้ยินเขาเอ่ยถามจึงลุกขึ้นยกบถกำนับ เอ่ยเสียงต่ำ "ขอบคุณท่านอัครเสนาบดีที่ห่วงใย ผู้น้อยสบายดีทุกอย่าง และขอบคุณ

ท่านสำหรับบุญคุณที่ช่วยชีวิตไว้คราวก่อนด้วยเจ้าคะ"

เห็นนางพูดจาเกรงอกเกรงใจเช่นนี้ ชู่เพยหยางกลับยิ้มให้ล้อย่างไม่น่าพา ก่อนนั่งลงตรงตำแหน่งที่อวินเขียนเมืองลูกขึ้นเมื่อครู่ตามใจชอบ กล่าวด้วยรอยยิ้มบางๆ เจือความเจ้าเล่ห์ "ลั้มให้เถียงไม่ได้แต่กลับทำให้ตนเองป่วยหนักแทน นึกเสียใจหรือไม่"

ได้ยินดังนั้นสีหน้าของอวินเขียนเมืองก็ชะงักค้างในชั่วพริบตา จากนั้นจึงค่อยผลิยิ้มตามมา รู้ดีแก่ใจว่าชู่เพยหยางที่ฉลาดเป็นเลิศคงจะมองเรื่องราวในวันนั้นได้ทะลุปรุโปร่งตั้งแต่แรกแล้วเป็นแน่ จึงไม่ปิดบังอีกต่อไป หันกลับมาตอบว่า "ผู้อื่นไม่รุกรานข้า ข้าก็ไม่รุกรานผู้อื่น หากผู้อื่นรุกรานข้า ข้าก็ต้องเอาคืน ท่านอัครเสนาบตีคงหวังให้ผู้ย่อยไม่เอาคืนเมื่อถูกผู้อื่นปองร้ายมิได้หรือเจ้าคะ มิหนำซ้ำ ถ้าท่านอยากจะเปิดโปงผู้ย่อยก็คงไม่รอให้ถึงวันนี้หรือ"

พูดจบอวินเขียนเมืองก็มองสบนัยน์ตาคู่นั้นของชู่เพยหยางด้วยดวงตาคู่งามที่แฝงซึ่งความเจ้าเล่ห์เล็กน้อย คล้ายกับกำลังประชันว่าความคิดของใครจะรอบคอบรัดกุมกว่ากัน

ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอันใดอยู่ คุ่วใหญ่ผ่านไปถึงหันเหสายตาค้างมองไปยังอวินเขียนเมืองอีกครา ดวงตาแว่นิ่งเคร่งขรึม น่าเสียวก็ไม่เกียจคร้านเย้าแหย่อีกต่อไป เอ่ยปากเบาๆ แฝงด้วยความจริงจังที่เกือบจะชวนให้คนเข้าใจว่าฟังผิดไป "เจ้าไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว"

ได้ยินเขาพูดเช่นนี้อวินเขียนเมืองจึงเงยหน้าขึ้นด้วยความฉงนอยู่บ้าง แต่กลับเห็นว่าวันนี้สีหน้าของชู่เพยหยางมีเศษเสี้ยวของความหนักแน่นจริงจังแฝงอยู่ นี่คือนิสัยที่ปกติแทบจะไม่ปรากฏบนใบหน้าของเขาเลย

แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ นัยน์ตาสีดำสนิทของเขาคุณั้นก็ยังคงเปล่งประกาย
ความฉลาดล้ำเลิศอันยากจะพรรณนา ดูอีกเหมิมหล่อเหลาเปี่ยมล้นด้วย
ความมั่นใจถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำทำให้ให้เกียนคลั่งไคล้ปานนั้น นางถึงขั้น
เกือบจะใช้ร่างกายเสี้ยงอันตรายกระโดดลงไปในทะเลสาบอันหนาวเหน็บ
เสียดกระดูกเพื่อกำจัดศัตรูที่นางทักท้อเองอย่างตน

อวิ้นเซียนเมิ่งยังคงจดจำน้ำในทะเลสาบที่เย็นเฉียบในวันนั้นได้
จากนั้นก็นึกถึงอากาศครึ้มระอุในตอนนั้นขึ้นมาอีกครั้ง แต่ติดที่ฉู่เพยหยาง
อยู่ตรงหน้า จึงได้แต่พยายามขยับคออย่างแผ่วเบาสุดกำลัง หมายถึงจะ
สะบัดเส้นผมด้านหลังที่ชวนให้รำคาญออก แต่เส้นผมด้านหลังกลับเกาะ
ติดอยู่บนแผ่นหลังไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว การเคลื่อนไหวที่แลดู
ไม่สบอารมณ์เล็กน้อยของนางทำให้ฉู่เพยหยางโค้งริมฝีปากแยมยิ้มขึ้น
อีกครั้ง น่าหงุดหงิดจนทำให้อวิ้นเซียนเมิ่งจ้องมองเขาด้วยสายตาโมโห
อีกครั้งหนึ่ง

ทว่าฉู่เพยหยางไม่แสบแสบความโกรธเคืองน้อยๆ ในดวงตาของ
อวิ้นเซียนเมิ่งแม้แต่นิดเดียว แววตาของเขาเป็นประกายขึ้น ก่อนจะลุกขึ้น
ยืนแล้วเดินมาข้างหลังนางที่ละก้าวๆ ท่ามกลางสายตาที่เต็มไปด้วยแวว
ระว่างภัยของอวิ้นเซียนเมิ่ง มือที่เรียวยาวจนแม้กระทั่งสตรียังอิจฉาคู่นั้น
รวบเส้นผมของนางที่ปล่อยสยายเอาไว้มือข้างหนึ่งกางนิ้วทั้งห้าออกน้อยๆ
ลูบผ่านหนังศีรษะอวิ้นเซียนเมิ่งอย่างนุ่มนวลแผ่วเบา สางเส้นผมยาวสยาย
ในมืออย่างอ่อนโยนเป็นที่สุด สีหน้าจดจ่อทำให้อวิ้นเซียนเมิ่งที่หันหลังให้
เขารู้สึกขัดเขินไม่เป็นธรรมชาติไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย

นอกจากความขัดเขินแล้วยังถูการกระทำของเขาทำเอาตื่นตกใจ

จนเหงื่อเย็นๆ ผุดไปทั่วร่าง

ถึงแม้นางจะรู้ว่าคู่เพยหยางผู้นี้หาได้เคารพจารีตประเพณีไม่ แต่การสัมผัสที่แนบชิดสนิทสนมระดับนี้ก็ยิ่งทำให้อวิ้นเซียนเมิ่งรู้สึกขนลุกชันอยู่ดี โดยเฉพาะยามนิ้วเย็นเฉียบของอีกฝ่ายลูบไล้ผ่านหนังศีรษะที่ร้อนผ่าวเล็กน้อยของตน อวิ้นเซียนเมิ่งถึงขั้นรู้สึกได้ว่าหนังศีรษะคล้ายมีเหงื่อผุดซึมออกมาบ้าง ด้วยเช่นกัน ทำให้นางคิดจะหมุนกายซึ่งเส้นผมตนเองกลับมาจากมือของเขาในทันใด

"อย่าขยับ!" ทว่าคู่เพยหยางกลับส่งเสียงออกมาก่อนที่นางจะหันกาย จากนั้นก็ดำเนินอาการปฏิกิริยาเมื่อครู่ต่อไป

เพียงไม่นาน อวิ้นเซียนเมิ่งก็รู้สึกได้ว่าผมยาวของตนถูกรวบขึ้นเบาๆ และเพื่อให้นางนอนหลับได้อย่างสะดวก คู่เพยหยางจึงรวบขึ้นเป็นมวยบุงผาดธรรมดาๆ เท่านั้น หลังจากนั้นจึงเดินมาตรงหน้าอวิ้นเซียนเมิ่งอีกครั้ง เขาอมยิ้มมุมปากพลางมองสำรวจทรงผมของอวิ้นเซียนเมิ่งในตอนนั้น ดูราวกับพึงพอใจในฝีมือของตนเองเป็นอย่างมาก

แม้อวิ้นเซียนเมิ่งจะรู้สึกว่าการหลังปล้นเย็นสบายขึ้นไม่น้อย แต่กลับมีสีหน้าบูดบึ้งต่อการกระทำที่มักจะเกิดขึ้นอย่างกะทันหันและเจ้ากี้เจ้าการโดยไม่ได้รับอนุญาตของคู่เพยหยาง สิ่งที่ทำให้นางฉุนเฉียวยิ่งกว่าก็คือต่อหน้าคู่เพยหยางนางมักจะรู้สึกว่าตนเองตกอยู่ในสถานะเสียเปรียบอยู่ร่ำไป จึงเอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชาแววตาแฝงโทสะ "ชายหญิงมีอาจไกล่ขีดถึงท่านอัศวินบาปดีไม่ใส่ใจ แต่ผู้น้อยนั้นให้ความสำคัญยิ่ง"

คู่เพยหยางมิได้โมโหเพราะวาจาไร้สัมมาคารวะของนาง แต่กลับแสร้งยิ้มเสียด้วยซ้ำไป ดวงตาดำสนิทที่หริ่งกึ่งหนึ่งเปล่งประกายเจิดจ้า

ออกมา เขาค้อมเอวลงโดยพลัน ยื่นแขนยาวโอบเอวบางของอวินเขียนเมิ่ง เอาไว้โดยไม่ยอมให้นางหลบหลีกได้ จากนั้นแนบริมฝีปากที่ข้างหูนางพลง พุดเล่นลิ้นเสียงเบา "เช่นนั้นจะทำอย่างไรดี ครั้งก่อนโน้นข้าสัมผัสผิวพรรณ ของคุณหนูไปแล้ว ครั้งที่แล้วก็อุ้มคุณหนูไว้ในอ้อมกอด ครั้งนี้ก็เกล้าผมให้ คุณหนูด้วยตนเองอีก อีกทั้งตอนนี้ก็กำลังโอบเอวคุณหนูอยู่ แต่ละเรื่อง แต่ละอย่างหากคิดบัญญัติสะสางอย่างละเอียดละก็ คุณหนูก็ต้องมอบกาย แต่งงานให้ข้าถึงจะสามารถปลดเปลื้องธรรมเนียมชายหญิงมิอาจใกล้ชิดกันได้ ใต้หรือหรือ"

อวินเขียนเมิ่งตื่นรนขัดขืนไม่พ้นจากพันธนาการของอู่เฟยหยาง ทั้งยัง ได้ยินเขาถามกลับอย่างจงใจก่อวนเช่นนี้ นางจึงเบี่ยงหน้าหนีในทันใด เห็นเพียงใบหน้าหล่อเหลาของอู่เฟยหยางอยู่ห่างจากดวงหน้าของตนเองไม่ถึงครึ่งซุน แสงจันทร์ที่ส่องสะท้อนลงมาทำให้นางเห็นดวงตาคมยั้มคู้้นั้น ซึ่งเต็มไปด้วยแววหยอกเย้าชัดเจนขึ้น พาให้ข้างหูอวินเขียนเมิ่งร้อนระงวไปชั่วขณะ นางเบิกตากว้างถึงจ้องอู่เฟยหยาง คว้าโอกาสขณะที่มือตรงข้างเอวนั้นคลายออกเล็กน้อยเคลือบฝึ้เท้าถอยไปด้านหลังทันที ดึงระยะห่างระหว่างทั้งสองคนออก

อู่เฟยหยางกลับไม่ค่อยเห็นด้วยกับการกระทำของนาง นัยน์ตาที่ ูบไปหวายความไม่พอใจเล็กน้อย ขยับขึ้นไปข้างหน้าสองสามก้าวตาม ฝึ้เท้าของนาง เหยียด้วยรอยยิ้มร้ายกาจที่มุมปาก "คุณหนูอวินกำลังกลัวอะไร หรือ กลัวข้าคว้าโอกาส หรือว่ากลัวตนเองจะใจเต้นตึกตัก"

ได้ยินดังนั้นอวินเขียนเมิ่งก็ขมวดคิ้ว ความไม่สบอารมณ์เมื่อครุ่มคลาย หายไปเล็กน้อยแล้วกลับคืนสู่ความเยือกเย็นเฉกเช่นยามปกติ เห็นได้ชัดว่า

ถึงแม้ดวงตาฉู่เพยหยางจะมีแววหยอกเย้ากลั่นแกล้งทว่าไม่มีเจตนาร้ายเลยรู้ว่าเขาแค่คิดจะขูให้ตนเองกลัวเล่นเป็นแน่ จึงพูดด้วยรอยยิ้มบางๆ เช่นกัน "อัครเสนาบดีคือเป็นเสาหลักของแคว้นซีฉู่ ในขณะที่เดียวกันก็ได้รับความชมชอบมากมายจากบรรดาคุณหนูในเมืองหลวง ไหนเลยจะมีเจตนาร้ายต่อสตรีตัวเล็กๆ อย่างข้า ยิ่งไปกว่านั้นฉู่ยังมีชื่อเสียงบารมีขจรขยาย ได้รับการยกย่องสรรเสริญจากผู้คน ผู้นี้ย่อมเชื่อมั่นในศีลธรรมจรรยาของอัครเสนาบดีอยู่แล้วเจ้าคะ"

ยามเอ่ยคำว่า 'ศีลธรรมจรรยา' ในประโยคสุดท้าย อวินเขียนเมิ่งแทบจะเอ่ยอย่างขบเขี้ยวพินที่เดียว ทว่าฉู่เพยหยางแสร้งทำเป็นฟังคำเสียดสีจิกกัดในวาทะของนางไม่ออก ยิ่งคงยิ้มหน้าขึ้นตาบานด้วยอารมณ์สุขี่เสียดด้วยซ้ำไป รอยยิ้มนี้ช่างงดงามพร่างพราวประดุจดอกถันฮวา* ที่ผลิบานในยามค่ำคืน

จากนั้นฉู่เพยหยางก็ผละออกจากข้างกายอวินเขียนเมิ่ง รอยยิ้มบนใบหน้าจางลงเล็กน้อย สีหน้าท่าทางเจือความเคร่งขรึมอยู่พอสมควร ก่อนเอ่ยขึ้นเสียงต่ำ "ช่วงนี้อากาศร้อนระอุขึ้นทุกที เจ้าพักอยู่ในจวนจะดีกว่า จะได้ไม่เป็นลมแดด มิเช่นนั้นคนที่จะลำบากก็คือตัวเจ้าเอง"

พูดจบไม่รอให้อวินเขียนเมิ่งใคร่ครวญซักถาม ฉู่เพยหยางก็หายตัวไปจากในห้องเสียแล้ว ราวกับเมื่อครู่คนผู้นี้ไม่ได้เข้ามาในห้องนอนของหญิงสาวเลย

อวินเขียนเมิ่งกลับย่นคิ้วใคร่ครวญ เพราะวาทะประโยคสุดท้ายของเขาฟังดูเหมือนคำพูดเป็นห่วงเป็นใยธรรมดาๆ แต่กลับรู้สึกแฉ่งด้วยความ

* ดอกถันฮวา เป็นดอกไม้ที่ปลูกเพื่อความสวยงาม ดอกมีสีขาวขนาดใหญ่ บานเฉพาะเวลากลางคืนเท่านั้น

แปลกประหลาดอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

สิ่งนี้ทำให้อวินเขียนเมิ่งแม็กกลับไปนอนบนเตียงแล้ว แต่ในหัวยังคง
ครุ่นคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในขณะนี้ไม่หยุด พยายามที่จะเสาะหาความ
ไม่ชอบมาพากลจากเรื่องราวต่างๆ เหล่านี้

"มู่ซุน"

ดวงอาทิตย์ในวันถัดมาก็กำลังส่องสว่าง อวินเขียนเมิ่งตื่นขึ้นอย่างช้าๆ
บางทีคงเป็นเพราะเมื่อวานตรึกตรองวาทะของฉู่เพียหยางอยู่นานจึงทำให้
ใช้สมองมากเกินไป ยามนี้อวินเขียนเมิ่งจึงรู้สึกปวดหัวอยู่บ้าง นางพยายาม
ลุกขึ้นนั่งด้วยดวงตาสะลึมสะลือ เรียกมู่ซุนที่อยู่ด้านนอกเสียงเบา

"คุณหนู ท่านตื่นแล้ว" มือเปล่าข้างหนึ่งเล็กม่านมุ้งออก แสงอาทิตย์
สายหนึ่งส่องกระทบบนผ้าปูเตียงในทันใด ทำให้อวินเขียนเมิ่งกะพริบตา
เล็กน้อยด้วยความยังไม่ชินนัก กระทั่งปรับสายตาเข้ากับแสงอาทิตย์จ้านั้น
ได้แล้วจึงลืมตาขึ้นโดยสมบูรณ์

"ยามใดแล้ว" อวินเขียนเมิ่งถูกมู่ซุนประคองลงจากเตียงแล้วจึงเอ่ย
ถาม

"เพิ่งจะพ้นยามเหมา* เจ้าคะ เมื่อเช้านายท่านสั่งให้พ่อบ้านจ้าวมา
กำชับว่าคุณหนูเพิ่งจะหายป่วย จึงงดไม่ให้คุณหนูไปคารวะที่หอไปซุน ให้
คุณหนูพักผ่อนมากๆ เจ้าคะ" มู่ซุนพับผ้าปูที่นอนอย่างคล่องแคล่วแล้ว
แขวนม่านมุ้งทั้งสองชั้นไว้กับตะขอเงิน พอจัดเก็บทุกอย่างเรียบร้อยจึง
หมุนกายยื่นผ้าเช็ดหน้าที่บิดหมาดแล้วจากในอ่างทองแดงที่เตรียมเอาไว้

* ยามเหมา คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 07.00 น.

ให้อวีนเขียนเม้ง

"ว้าย!" ทว่ายามนางมองเห็นมวยผมของอวีนเขียนเม้งกลับส่งเสียงหวีดร้องออกมาด้วยความตระหนกตกใจ สายตาจับจ้องเส้นผมที่ศีรษะด้านหลังของอวีนเขียนเม้งอย่างตะลึงงัน ดวงตาเผยแววจนสนทนที่

"มีเรื่องอันใดหรือ" อวีนเขียนเม้งมองดูมวยผมของตนเองจากในคั่นช่องสำริดเช่นกัน ก็แค่มวยบุปผาธรรมดาๆ เท่านั้น คงไม่ถูกสงสัยว่าเมื่อคืนมีใครเข้าออกห้องนางตามใจชอบกระมัง ยิ่งไปกว่านั้นคิมหันตฤดูอากาศร้อนระอุสตรีบางคนก็รวบผมเข้าอนเหมือนกัน แล้วเหตุใดมู่ซุนถึงได้มีท่าทางตื่นตูมเช่นนั้นเล่า

"คุณหนู บนผมท่านมีดอกไม้แห้งติดอยู่ได้อย่างไรเจ้าคะ" มู่ซุนได้ยื่นอวีนเขียนเม้งเอ่ยถามจึงขยับเข้าไปยกมือขึ้นหยิบดอกไม้แห้งสีม่วงที่ติดอยู่ตรงศีรษะด้านหลังของอวีนเขียนเม้งออกมาทันที ก่อนมอบใส่มืออวีนเขียนเม้ง

อวีนเขียนเม้งมองดอกหญ้าฝรั่นสีม่วงอ่อนหายากบนอุ้งมือ ความเดือดดาลวาบผ่านในหัวใจ อดที่จะหงุดหงิดกับตนเองไม่ได้ ฐู่เพยหยางผู้นั้นแอบโผล่มาให้คนตกใจกลางดึกกลางคืนก็แล้วไปเถิด แต่กลับทิ้งดอกไม้แห้งดอกนี้อาไว้ มิใช่เจตนาทำให้ผู้อื่นบังเกิดความสงสัยหรืออย่างไร

โชคดีที่วันนี้มู่ซุนเจอก่อน หากตนออกไปข้างนอกทั้งๆ อย่างนี้จะไม่ตกเป็นขี้ปากให้คนอื่นวิพากษ์วิจารณ์เสียๆ หายๆ รอคหรือ

มู่ซุนสังเกตเห็นหน้าของอวีนเขียนเม้งอย่างระมัดระวัง เห็นในดวงตาของนางวาดผ่านด้วยโทสะ แม้ในใจตนเองอยากจะรู้ที่มาของดอกไม้

ดอกนี่เช่นเดียวกัน แต่นางกลับเชื่อมั่นในการประพัตติตัวของคุณหนูนางมากกว่า จึงเอ่ยถามด้วยความสนใจใคร่รู้ "คุณหนู บ่าวไม่เคยเห็นดอกไม้ชนิดนี้มาก่อนเลยเจ้าคะ"

"นี่คือดอกหญ้าฝรั่ง ข้าจำได้ว่าในหนังสือปกิณกะที่เคยอ่านครวก่อนมีบันทึกไว้ว่าในแคว้นซีอูมีสถานที่เพียงไม่กี่แห่งที่สามารถปลูกดอกไม้ชนิดนี้ได้สำเร็จ" ลีนคำอวีนเซียนเมิ่งก็หยิบก้านดอกไม้ขึ้นมาแล้ววางดอกหญ้าฝรั่งนั้นตรงใต้จุมูกพลางสูดดมเบาๆ ถึงรู้ว่าดอกไม้แห่งนี้ไม่มีกลิ่น กอปรกับเมื่ออยู่บนมือก็แทบจะไม่มีน้ำหนักเลยแม้แต่นิดเดียว มีน้ำหนักเฉพาะตนเองถึงไม่รู้ว่าคุณเพยหยางแอบเล่นลูกไม้

มู่ซุนเห็นอวีนเซียนเมิ่งดูเหมือนจะไม่ชอบดอกไม้แห่งนี้เท่าไรนักจึงเอ่ยปากแนะนำ "คุณหนู เช่นนั้นให้บ่าวเอาดอกไม้ชนิดนี้ไปทิ้งแล้วกันนะเจ้าคะ ในจวนของพวกเราไม่เคยปลูกดอกไม้ชนิดนี้มาก่อนด้วย"

อวีนเซียนเมิ่งได้ยินที่นางกล่าวก็เก็บแววตาที่ดวงตาเผยออกมาขณะกำลังจะพยกหน้ากลับเห็นว่าดอกหญ้าฝรั่งนี้พิบเจอได้ยากในแคว้นซีอู หากทิ้งขว้างไปทั้งอย่างนี้ก็น่าเสียดายยิ่งนักจึงสั่งว่า "ช่างเถิด ในเมื่อเป็นดอกไม้แห่งไปแล้ว เช่นนั้นก็เก็บเอาไว้แล้วกัน เรื่องนี้ห้ามเอ่ยต่อหน้าคนอื่นเด็ดขาด"

มู่ซุนได้ยินดังนั้นก็รับดอกหญ้าฝรั่งดอกนั้นมาแล้ววางใส่ในกล่องเครื่องประดับบนโต๊ะเครื่องแป้งอย่างระมัดระวังทันที จากนั้นก็ปรนนิบัติอวีนเซียนเมิ่งล้างหน้าหวีผม

ขณะที่อวีนเซียนเมิ่งกำลังรับประทานอาหารเช้าก็เห็นแม่หม่มเดิน

เข้ามาจากด้านนอก อีกฝ่ายเอ่ยขึ้นเสียงเบา "คุณหนู หลิวอีเหนียงขอเข้าพบ
เจ้าค่ะ"

อวิ้นเขียนเมิ่งพยักหน้าแล้วพูดขึ้นทันที "ให้นางเข้ามาได้"

เสียงใสกังวานของม่านมุกดังขึ้น หลิวอีเหนียงเดินเข้ามาด้วยใบหน้า
เปี่ยมรอยยิ้ม ครั้นเห็นอวิ้นอ้ออยู่ที่นี่ด้วยจึงยอบกายคำนับพร้อมกล่าวอย่าง
เคารพนบอบทันที "บ่าวคารวะคุณหนูใหญ่เจ้าค่ะ"

"ไหนวันนี้เอีเหนียงถึงมีเวลาว่างมาที่นี่ได้ล่ะ" อวิ้นเขียนเมิ่งวางถ้วยชา
ในมือลง เห็นหลิวอีเหนียงแผ่ไทมงคลทั่วร่างจึงกล่าวยิ้มๆ

หลิวอีเหนียงมองอวิ้นอ้อแวบหนึ่ง จากนั้นมองไปทางอวิ้นเขียนเมิ่ง
เห็นอีกฝ่ายเพียงแค่อ้อมบางๆ และได้มีความคิดจะปิดบัง จึงพูดวัตถุประสงค์
ที่ตนเองมาที่นี่ "บ่าวเห็นว่าสาวใช้ข้างกายคุณหนูใหญ่ยังขาดไปอีกสองสาม
ตำแหน่ง กระจวบเหมาะกะกับที่วันนี้พ่อบ้านจ้าวซ้อสาวใช้เข้ามาหลายคนพอดี
ก็เลยพามาหาคุณหนูใหญ่ให้คุณหนูใหญ่ดูว่ามีคนไหนที่ถูกใจบ้างหรือไม่"

อวิ้นเขียนเมิ่งเอ่ย "พาพวกนางเข้ามารอข้างนอกก็แล้วกัน"

ได้ยินดังนั้นหลิวหานอว์ก็รับคำสั่งเสียงเบาทันที จากนั้นหมุนกาย
ออกไปจากห้องเพื่อไปจัดการตระเตรียม

อวิ้นเขียนเมิ่งรับประทานอาหารเช้าเสร็จสิ้นถึงค่อยเดินออกมาข้างนอก
ยามนี้หลิวอีเหนียงได้พาสาวใช้อายุราวๆ สิบห้าสิบหกปีที่รูปร่างผอมผ่านเกณฑ์
ท่าทางคล่องแคล่วปราดเปรียวแปดนางมาเฝ้าอยู่ด้านนอกอย่างเป็นระเบียบ
ครั้นเห็นอวิ้นเขียนเมิ่งเดินออกมา ทุกคนก็ฟังสัญญาณจากหลิวอีเหนียง
คุกเข่าทำความเคารพในทันที "บ่าวคารวะคุณหนูใหญ่เจ้าค่ะ"

อวิ้นเขียนเมิ่งนั่งลง เอ่ยอย่างอ่อนโยน "ลูกขึ้นเถิด"

ทุกคนยืนขึ้น เห็นอวินเขียนเมิ่งที่นั่งอยู่ตรงตำแหน่งประธานแต่กำฉาย กลับอายสุขสงบทั่วร่าง ทว่าความภูมิฐานและความน่ายำเกรงบนใบหน้า กลับเผยออกมาโดยไม่รู้ตัว ทำให้ในใจทุกคนบังเกิดความเคารพนบอบ อย่างไม่อาจห้าม

อวินเขียนเมิ่งทอดสายตามองไปก็เห็นอิงชยาและหยวนตงที่ได้เจอ เมื่อวันก่อนนั้นอยู่ในกลุ่มแปดคนนี้ด้วยเช่นกัน แต่สิ่งที่แตกต่างไปจาก คราก่อนคือวันนี้สาวใช้ทั้งสองเปลี่ยนเป็นสวมใส่เครื่องแบบสาวใช้ของ จวนอัครเสนาบดีแล้ว ยามนี้กำลังก้มหน้ายืนอยู่ในกลุ่มคน แม้ว่าจะจงใจ ทำให้ตนเองดูธรรมดา แต่กลิ่นอายสุขุมบนร่างของทั้งสองก็ยังคงทำให้พวกนาง โดดเด่นออกมาจากกลุ่มสาวใช้พวกนี้ได้ดี แม้กระทั่งมุซุนและแมนมหมี่ ที่อยู่อีกด้านก็มองพวกนางทั้งสองอีกหลายแวบเช่นเดียวกัน ในดวงตา ต่างเต็มไปด้วยความพึงพอใจ

อวินเขียนเมิ่งชี้ไปที่อิงชยาและหยวนตงทันทีแล้วเอ่ยสั่งหลิวอี่เหนียง "เอาสองคนนี้ไว้ก็แล้วกัน พอพวกเจ้าเข้ามาอยู่เรือนฉีหลิวก็ให้เริ่มทำงาน จากสาวใช้ชั้นสาม หากปฏิบัติหน้าที่ได้ละเอียดรอบคอบถูกต้องเหมาะสม ซ้ำยอมไม่ให้พวกเจ้าต้องดับชิ่งของหมองใจแน่นอน"

แมนมหมี่เห็นว่าสุดท้ายอวินเขียนเมิ่งก็ยังคงรับสองคนนั้นไว้ได้ดี แต่โชคดีที่ทั้งสองเป็นเพียงสาวใช้ชั้นสามเท่านั้น ทำให้นางยังพอมีเวลา สังเกตการณ์ จึงพาให้แมนมหมี่ผ่อนลมหายใจเฮือกหนึ่ง จากนั้นก็พา ทั้งสองออกมาด้านนอก

หลิวอี่เหนียงเห็นอวินเขียนเมิ่งเลือกเสร็จสิ้นแล้วก็สั่งให้สาวใช้ ประจำตัวพาสาวใช้ที่ไม่ได้รับเลือกออกไป ก่อนที่นางจะหยิบสัญญา

ชื่อตัวสองฉบับออกมาจากในแขนเสื้อทันที ยิ้มบางๆ พลังกล่าว "บ่าวทำตามที่คุณหนูสั่งไว้ ตั้งใจจับตาดูชิงช่าและหยวนตงเป็นพิเศษ เก็บสัญญาชื่อตัวของทั้งสองแยกต่างหาก เชิญคุณหนูใหญ่อ่านดูเจ้าคะ"

อวีนเซียนเมิ่งรับสัญญาชื่อตัวสองฉบับมา หลังจากอ่านดูอย่างถี่ถ้วน รอบหนึ่งก็พับกลับให้มู่ซุนเก็บเอาไว้แล้วจึงเอ่ยขึ้น "รอบกวอนอีเหินยงแล้วเงินชื่อตัวสาวใช้สองคนนี้ก็หักจากเบี้ยรายเดือนของข้าก็แล้วกัน ต่อไปเบี้ยรายเดือนทุกเดือนของพวกนางก็ให้เรือนฉีหลัวจ่ายแยกต่างหาก"

หลิวอีเหินยงได้ยินดังนั้นสีหน้าก็แตกตื่นพร่นพรึง รู้ดีแก่ใจว่ายามนี้ อวีนเซียนเมิ่งไม่เอายากทำให้นางลำบาก แต่ผู้ดูแลจนอย่างนางแม่แต่เรื่องแค่นี้ก็ทำไม่ได้ได้อย่างไร จึงรีบกล่าวด้วยความหวาดหวั่นทันที "คุณหนูเห็นเป็นคนอื่นคนไกลไปแล้ว ท่านเป็นเจ้านายในจวนนี้ จะให้ท่านเอาเงินส่วนตัวมอบให้แก่พวกสาวใช้ได้อย่างไรเจ้าคะ บ่าวจะให้ห้องบัญชีเขียนสัญญาว่าจ้างให้สาวใช้สองคนนั้นใหม่ คุณหนูใหญ่โปรดวางใจได้เจ้าคะ"

อวีนเซียนเมิ่งเห็นหลิวอีเหินยงเกรงอกเกรงใจเพียงนี้จึงมิได้ทัตทานอันใดอีก แค่มพยักหน้ายิ้มๆ ก็ถือว่าเป็นการตอบตกลงของนางแล้ว ส่วนหลิวอีเหินยงราวกับกลัวว่าอวีนเซียนเมิ่งจะกลับคำ จึงรีบออกไปจัดการธุระทันที

"คุณหนูต้องการพบสาวใช้สองคนนั้นตามลำพังหรือไม่เจ้าคะ" เมื่อเห็นว่าในที่สุดเบื้องหน้าก็ไม่มีคนนอกอีก มู่ซุนจึงเปิดปากถาม

อวีนเซียนเมิ่งสายศีรษะ แต่ยังคงกำชับว่า "ยามปกติก็สังเกตท่าทีของพวกนางให้ดีๆ แต่ไม่ต้องสนใจพวกนางมากเกินไป"

• ฉู่ฉี่กุ้งทะเล ปลาสองวิถีตาม 2

อิงชยาและหยวนตงต่างแสดงฝีมือได้เป็นอย่างดีหลายวันติดๆ กัน
แม้แต่แม่หนุ่มหมื่นที่เข้มงวดกวาดขันกับเหล่าสาวใช้มาแต่ไหนแต่ไรก็ยังอด
เอ่ยชมสองคนนี้ต่อหน้าอวินเซียนเมิ่งไม่ได้

แต่วันนี้เพิ่งจะรับประทานอาหารเช้าเสร็จก็เห็นหลิวอี่เหนียงเดินเข้า
มาในเรือนฉื่อลั่วอย่างเร่งร้อน พอนางเห็นอวินเซียนเมิ่งนั่งรับลมอยู่ใน
ลานบ้านก็รีบเดินเข้าไปคารวะพร้อมกล่าวขึ้นทันที "คุณหนูใหญ่ในวังส่ง
คนมาเจ้าค่ะ"

ได้ยินเช่นนั้นเมื่อที่บอกพดกมลของอวินเซียนเมิ่งก็พลันชะงักเล็กน้อย
จากนั้นเลิกคิ้วข้างหนึ่งพลาเง่ยถามอย่างเรียบเฉย "เช่นนั้นหรือ เป็นผู้ใด
กัน"

27

ไต่เพยสกุลทรงเรียกตัวเข้าวัง

"เป็นขันทีประจำกายของทรงเสียนไต่เพยที่อยู่ในวังเจ้าค่ะ ยามนี้กำลังรออยู่ที่โถงรับแขก บอกว่าทรงเสียนไต่เพยเชิญคุณหนูเข้าวังไปสนทนากันสักคราเจ้าค่ะ" ครั้นหลิวอี้เหินยงเห็นท่าทางเอื่อยเฉื่อยสบายอุราของอวิ้นเซียนเมิ่ง หัวใจที่กระวนกระวายก็ค่อยๆ สงบลงเช่นกัน

อวิ้นเซียนเมิ่งได้ยินดั่งนั้นในใจก็รู้สึกประหลาดใจไม่น้อย ถึงแม้ว่าจะเคยเข้าวังไปพบไท่เฮา แต่ตอนนั้นทรงเสียนไต่เพยกลับไม่เคยอยู่ด้วยเลยตนเองกับไต่เพยผู้นี้แทบจะพูดได้ว่าเป็นคนแปลกหน้ากันโดยสิ้นเชิง แต่ตอนนี้นางกลับเรียกตนเข้าวัง ตกกลางแล้วมีวัตถุประสงค์อันใดกันแน่

นางขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วให้มู่ซุนเปลี่ยนชุดกระโปรงที่เหมาะสมเป็นทางการให้แก่ตนเอง ไม่ถึงหนึ่งเค่ออวิ้นเซียนเมิ่งก็มาถึงโถงรับแขกเมื่อเห็นกงกงหน้าขาวไร้หนวดผู้นั้น นางก็เดินเข้าไปทำความเคารพแล้วกล่าวด้วยความนอบน้อมทันที "เซียนเมิ่งแห่งจวนสกุลอวิ้นคารวะกงกง

ปล่อยให้กงกงคอยนานแล้ว"

ยามที่กงกงผู้^{นั้น}พบอ^{วิน}เซียนเมิ่ง ในดวงตาก็ฉายแววชื่นชมวาบผ่าน
คุณหนูจวนอัครเสนาบดีผู้^{นี้}นี้แตกต่างจากที่โลกภายนอกเล่าลือกันโดย
สิ้นเชิง อากัปกิริยาสุภาพเรียบร้อยชวนให้คนลุ่มหลง ความสงบสุขุม
บนใบหน้ายิ่งทำให้ผู้หลักผู้ใหญ่ในวังอย่างเขาอดมองนางใหม่อีกครั้งไม่ได้
เขาวางถ้วยชาในมือลงแล้วลุกขึ้นกล่าวยิ้มๆ ทันที "คุณหนูอ^{วิน}เกรงใจ
เกินไปแล้ว ไท่เพยอยากพบท่านมาก เชิญคุณหนูอ^{วิน}ตามข้าวังไปต่อนี้
เลยขอรับ"

ได้ยินดังนั้นอ^{วิน}เซียนเมิ่งก็ยกบายน้อยๆ ตามกงกงผู้^{นั้น}ขึ้นไปบน
รถม้าของวังหลวง

กระทั่งยามรถม้าจวนจะเข้าสู่ประตูวัง เสียงฝีเท้าม้าอันเร่งรีบระลอก
หนึ่งก็พลันดังขึ้น อ^{วิน}เซียนเมิ่งเพิ่งจะเลิกมุมหนึ่งของผ้าม่านรถม้าออก
แต่กลับรู้สึกว่สายลมแรงกล้าพัดผ่านเบื้องหน้าไปในชั่วพริบตา เสียงฝีเท้า
ม้านั้นแซงผ่านรถม้าของนางจากด้านหลังหือตะบึงไปเบื้องหน้า สายตา
ของอ^{วิน}เซียนเมิ่งมองทันเพียงแขนเสื้อสีม่วงเข้มของผู้ที่กำลังขี่อาซาอยู่
ผู้^{นั้น}

เช่นเดียวกับในความทรงจำคราก่อน ผ่านการเดินทางอีกราวๆ หนึ่ง
ชั่วยามอ^{วิน}เซียนเมิ่งถึงได้ลงมาจากเกี้ยว ในขณะที่กงกงผู้^{นั้น}หมุนตัวกลับ
มานางก็ส่งสายตาให้สุ่ยเอ๋อรักับบิงเอ๋อรัแวบหนึ่ง จากนั้นจึงพามูซุนก้าว
ตามกงกงผู้^{นั้น}เดินไปบนเฉลียงทางเดินคดเคี้ยวอันงามวิจิตรโอ้อ่า

กระทั่งอ^{วิน}เซียนเมิ่งก้าวเข้ามาในตำหนักของทรงเสียนไท่เพย ด้านใน

มิได้มีเพียงทรงเสียนไต่เพยนั่งอยู่ แม้แต่เงินเหล่าไต่จวินและทรงอวิ้นเฮ้อก็อยู่ที่นั่นด้วย ทว่าข้างกายทรงอวิ้นเฮ้อยังมีสตรีรูปโฉมงดงามอย่างที่สุด ผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วย เมื่อดูจากชุดชาววังสีเหลืองอ่อนที่นางสวมใส่อยู่คงจะเป็นทรงทรงที่กำลังจะได้รับการแต่งตั้งเป็นก๊วยเพย หรือก็คือพี่สาวแท้ๆ ของทรงอวิ้นเฮ้อนั่นเอง

คุณหนูใหญ่ร่วมอุทรกับทรงอวิ้นเฮ้อกลับมีเส้นผมดำขลับทั้งศีรษะถึงแม้ยามนี้จะมองไม่เห็นหน้านางตรงๆ แต่แค่มองจากใบหน้าด้านข้างก็รู้ว่าคุณหนูทรงนี้มีรูปร่างโฉมงามลุ่มบ้านลุ่มเมือง คิ้วดกเข้มพาดเฉียง จมูกเล็กตั้งโด่งน้อยๆ กลีบปากสีแดงสดเม้มนิดหน่อย ผิวขาวผ่องดุจหิมะ เปล่งความมั่นใจราวดุน้ำนม ทว่าทิวทัศน์สรรพางค์กายของคุณหนูทรงแม่กลืนอายเย็นชามากเกินไป ราวกับทุกอย่างในวังหลวงไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับนางทั้งสิ้น เอาแต่จดจ่ออยู่ในโลกของตนเองเพียงเท่านั้น

"อวิ้นเขียนเมืองถวยบังคมทรงเสียนไต่เพย คารวะเหล่าไต่จวิน คารวะคุณหนูทรงเจ้าคะ" อวิ้นเขียนเมืองเดินเข้าไปทำความเคารพ ทรงเสียนไต่เพยบอกให้นางลุกขึ้นนั่งด้วยน้ำเสียงอบอุ่นยิ่ง

ทว่าดวงตาเย็นชาของทรงทรงกลับสำรวจมองอวิ้นเขียนเมืองที่กำลังก้มหน้าคารวะอย่างเยือกเย็น เห็นนางสวมกระโปรงสีน้ำเงินยาวลากพื้น บนชายกระโปรงใช้ด้ายห้าสีปักลายหมุ่มวลผีเสื้อ ชายกระโปรงขยับไหวน้อยๆ ตามท่วงท่าการย่อตัวของอวิ้นเขียนเมือง หมุ่มวลผีเสื้อด้านบนคล้ายกับกำลังบินร่อนรอบชายกระโปรงประหนึ่งมีชีวิตจริงๆ พลันทำให้ดวงตาของทรงทรงปรากฏแววอัศจรรย์ใจ

ยามนี้อวิ้นเขียนเมืองถึงมองไปทางทรงอวิ้นเฮ้อที่กำลังคุกเข่าอยู่

ลำตัวยืดตรง สายตาจ้องตรงไปเบื้องหน้า ทว่าทำให้คนคาดเดาสิ่งที่เขา กำลังคิดอยู่ในตอนนี้ไม่ออก ถึงแม้ยังคงดูเป็นเด็กหนุ่มเหมือนอย่าง ที่ ผ่านมา แต่วันนี้กลับมีความสุขุมและแน่วแน่เพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน

แม้ไม่รู้ว่าจะหวังอวีนแฮ่อกุเขาเพราะเรื่องใด แต่อวีนเขียนเมิ่งกลับรู้สึก ได้ว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับตนเป็นแน่ อย่างไรก็ตามนางเดินเข้ามาในตำหนัก หลังใหญ่เมื่อครู่ก็สัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่ผิดปกติในตำหนักแล้ว แม้น ใจนางจะมีคลื่นธำโถมกระหน่ำ แต่ก็ยังคงรักษาความสงบเยือกเย็นบน ใบหน้าไว้ได้ดุจเดิม

"คุณหนูอวีนเข้าวังมาหลายครั้งแล้ว แต่เข้าไปสวดมนต์ไหว้พระ ตลอดทั้งปีจึงไม่เคยได้พบหน้ากันมาก่อน ที่วันนี้เชิญคุณหนูอวีนมาเพราะ ว่ามารดาเอ่ยถึงเจ้าต่อหน้าข้าหลายครั้งหลายครา พาให้ข้ารู้สึกสนใจ ขึ้นมา หวังว่าคุณหนูอวีนจะไม่ถือสา" ยามนี้ทรงเสียนไท่เพยค่อยๆ เอ่ย ปากขึ้น น้ำเสียงเรียบเฉย ฟังไม่ออกว่ามีความรู้สึกเช่นไรต่ออวีนเขียนเมิ่ง ที่พบหน้ากันเป็นครั้งแรก เพียงแต่ลูกประคำสีเขี้ยวสดใสที่แต่เดิมสวม อยู่บนข้อมือข้างขวาของนางกลับย้ายไปอยู่ในมือ นางจับลูกประคำมรกต สีเขี้ยวกระจ่างใสหมุนเบาๆ

ไม่ว่าทรงเสียนไท่เพยมีจุดประสงค์ใด ในเมื่อนางเอ่ยขึ้นแล้ว อวีนเขียนเมิ่งก็ไม่สามารถนั่งดูอยู่เฉยๆ ได้ จึงลุกขึ้นยืนก้มหน้าตอบกลับ อย่างรีบร้อน "ไท่เพยทรงมีน้ำพระทัย เป็นวาสนาของหม่อมฉันเพคะ ไหนเลยจะกล้าถือสาหาความ"

ทรงเสียนไท่เพยเห็นนางอ่อนน้อมระมัดระวังและได้ตอบได้อย่าง เหมาะสม จึงพยักหน้าน้อยๆ ยกมือขึ้นบอกให้นางนั่งลงดังเดิม แล้วก็มีได้

เอ่ยวาจาใดๆ อีก ภายในตำหนักหลังใหญ่จึงกลับคืนสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง

ทว่าทรงหวังที่เมื่อครู่ให้ความรู้สึกเย็นชาเกินไปสำหรับอวีนเซียนเมิ่ง กลับเป็นห่วงว่าทรงอวีนเฮ่อคุกเข้ามาเป็นเวลานานจะไม่ดีต่อร่างกาย ครั้นเห็นว่ายามนี้สีหน้าของทรงเสียนไท่เพยนับได้ว่าอ่อนลงแล้ว นางจึงยิ้มบางๆ พลังกล่าว "ขอให้ไท่เพยทรงเห็นแก่ที่น้องของหม่อมฉันอายุยังน้อย ทรงให้อภัยเขาสักคราเถิดพะคะ"

ทรงเสียนไท่เพยได้ยินดังนั้นจึงมองทรงอวีนเฮ่อแวบหนึ่ง แต่พอเห็นว่าที่เชิงกร้าวไม่ยอมศิโรราบของเขา โทสะสายหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจอย่างสุดจะห้าม เอ่ยอย่างฉุนเฉียวน้อยๆ "เขาชอบคุกเข่าก็ปล่อยให้คุกเข้าไป"

ตั้งแต่เด็กทรงหวังก็ไม่เคยเห็นทรงเสียนไท่เพยบันดาลโทสะมาก่อน วันนี้ไม่เพียงแค่อึดใจเป็นพินเป็นไฟ ยังระเบิดโทสะใส่ทรงอวีนเฮ่อที่นางรักใคร่เอ็นดูเป็นที่สุดอีกด้วย นางลอบขมวดคิ้วกับตนเองทันที แต่ริมฝีปากยังคงยิ้มบางๆ พลังกล่าวอีกครั้ง "ไท่เพยทรงมีเมตตากรุณาดูจพระโพธิสัตว์ น้องยอมรับผิดแล้วก็พอแล้ว พี่เชื่อว่าไท่เพยจะต้องทรงให้อภัยน้องแน่นอน ไยต้องทำให้ตนเองเจ็บหัวเข่าและทำให้ไท่เพยทรงลำบากพระทัยด้วยเล่า"

ทรงหวังมีความนัยแฝงในวาจา ทรงเสียนไท่เพยฟังแล้วก็สีหน้าดีขึ้นเล็กน้อยดังคาด แต่กลับเห็นทรงอวีนเฮ่อพูดเสียงกังวานหลังจากโขกศีรษะให้ทรงเสียนไท่เพยหนึ่งคำรบ "อวีนเฮ่อรู้ดีแกใจว่าเรื่องนี้ไท่เพยมิได้ผิดอันใด แต่ความปรารถนาของอวีนเฮ่อเป็นเช่นนี้ ขอไท่เพยโปรดอย่าทรง

ถือสาหลานมากเกินไป หลานไม่มีวันพาววงศ์ตระกูลไปสู่จุดตกต่ำจนใจหัว
ไม่ขึ้นเพียงเพราะเรื่องความสัมพันธ์ชายหญิงแน่นอนพะยะค่ะ"

ครั้นไต่ยินเขากล่าวเช่นนี้ ลูกประจำที่เคลื่อนขยับอยู่ในมือ
ทรงเสียนไท่เพยพลันชะงักเล็กน้อย นางหรือดวงตาทั้งสองข้างจ้องมองไปยัง
ทรงอวิ้นเฮ้อ เห็นว่าแม้เขาจะมีอายุเพียงสิบห้าปี แต่สีหน้ากลับมีความ
เคร่งขรึมและความเยือกเย็นอย่างบุรุษในวัยผู้ใหญ่ หลังถอนหายใจหนึ่งครั้ง
โทสะก็ท่วมทะลักในหัวใจขึ้นอีกครา ชี้นิ้วใส่เขาพร้อมกล่าวดูเสียงเฉียบอย่าง
สุดจะห้าม "ในเมื่อเจ้ารู้ว่าตนเองแบกรับสกุลทรงทั้งตระกูลเอาไว้ แล้วจะ
หุนหันพลันแล่นเช่นนี้ได้อย่างไรกัน ข้ารับปากคำขอของเจ้าได้ แต่เจ้าเอง
ก็ต้องเชื่อฟังข้า อาไหนเลยจะมีเจตนาร้ายกับเจ้า"

ไต่ยินเช่นนั้นทรงอวิ้นเฮ้อก็เงยหน้าขยับ เห็นเพียงทรงเสียนไท่เพย
เหลือบมองไปยังอวิ้นเขียนเมิ่งด้วยสายตาเฉียบคม ในใจพลันแตกตื่น
ทันใด ขณะกำลังจะเอ่ยปากกลับไต่ยินเสียงเงากงซึ่งอยู่นอกตำหนัก
ตะโกนร้องว่าไท่เฮาและผู้อ่องมาถึงแล้ว

"เจ้าลุกขึ้นก่อนเถอะ เรื่องในวันนี้ก็ให้แล้วกันไป ข้าจะถือว่าไม่เคย
ไต่ยินมาก่อน เจ้าเองก็ไม่ต้องหวังลมๆ แล้งๆ อีก" ทรงเสียนไท่เพยยืนขึ้น
จากที่นั่งตำแหน่งประธาน เอ่ยพูดกับทรงอวิ้นเฮ้ออย่างเฉยชา จากนั้นมอง
ไปทางอวิ้นเขียนเมิ่งทันที ทว่ากลับเห็นนางลุกขึ้นตามคนอื่นๆ พร้อมกับ
ทำความเคารพไท่เฮาและผู้อ่องที่กำลังเดินเข้ามาด้วยสีหน้าสงบนิ่งอยู่ก่อน
แล้ว

"ตำหนักน้องทรงครีกครั้นเสียจริง นึกไม่ถึงว่าเมิ่งเฮ้อร์ก็อยู่ที่นี้ด้วย"

ไท่เฮาเสด็จผ่านทุกคน แยมพระสรรวลงบางๆ พลังตรัส แล้วประทับลงตรง

ตำแหน่งของทรงเสียนไท่เพยเมื่อครู

"ปกติหม่อมฉันได้ยินมารดาเอ่ยถึงคุณหนูอวิ้นบ่อยๆ พลันรู้สึกสนใจ จึงเชิญคุณหนูอวิ้นเข้าวังมานั่งพูดคุยกันสักครู่ ยังพูดคุยได้ไม่กี่คำไท่เฮาก็เสด็จมาแล้ว" แต่คำตอบเรียบง่ายธรรมดาๆ ทรงเสียนไท่เพยก็อธิบายเรื่องราวทั้งหมดได้กระจ่าง

ขณะทุกคนเข้านั่งประจำที่ ใฝ่เท้าของผู้อั่งกลับชะงักน้อยๆ ขณะเดินผ่านอวิ้นเขียนเมิ่ง นัยน์ตาที่แฝงรอยยิ้มจางๆ คุนั้นเหลือบมองอวิ้นเขียนเมิ่ง แวบหนึ่งอย่างไม่ได้ตั้งใจ ครั้นเห็นนางสีหน้าเป็นปกติก็เดินต่อไปอีกสองสามก้าวก่อนนั่งลงบนที่นั่งเยื้องกับเงินเหล่าไท่จวิ้น

อวิ้นเขียนเมิ่งสงสัยอยู่บ้างที่ผู้อั่งปรากฏตัวขึ้นในตอนนั้น ชูดชินอั่ง สีม่วงเข้มบนร่างเขาบอกให้นางรู้ว่าคนที่ควมม้าหือตะบึงหน้าประตวงเมื่อสักครู่ก็คือผู้อั่งนี่เอง หรือที่เมื่อครูเขาริบเร่งกระวนกระวายถึงเพียงนั้นก็เพียงเพื่อมาที่ตำหนักของทรงเสียนไท่เพยพร้อมกับไท่เฮา

นอกจากนั้นแววดายามที่ผู้อั่งปรากฏตัวขึ้นในสายตาทุกคนกลับหนักอึ้งและเจือด้วยไอสังหารเล็กน้อย สิ่งนี้ยังทำให้คนรู้สึกประหลาดใจมากกว่าเดิม ด้วยวิธีการวางตัวอยู่เหนือเรื่องทางโลกโดยการแก่งปลิวยเก็บำงความสามารถของผู้อั่งไม่ควรจะปล่อยให้สิ่งที่ทำมาทั้งหมดสูญสิ้นลงง่าย ๆ เช่นนี้

หากปล่อยให้หือวี่เฉียนตี้อราบว่าเขาควมม้าหือตะบึงเข้าวังหลวงเกรงว่าทุกอย่างที่ผู้อั่งทำมาทั้งหมดคงจะเสียเปล่า

"บังเอิญจริง ข้ากับผู้อั่งอยู่ห่างๆ ไม่มีอะไรทำจึงพากันมาที่ตำหนักของน้อง ไม่ทราบว่เมื่อครูน้องกับเมิ่งเอ้อร์สนทนาอันใดกันบ้างหรือ"

พระเนตรอมยิ้มของไทเฮากวาดมองผ่านใบหน้าของทุกคนตามลำดับ ก่อนหยุดลงบนใบหน้าของฉู่อ๋องและเงินเหล่าไท่จวินครู่หนึ่งแล้วเก็บ สายพระเนตรกลับทันที การมองปราดที่แฝงด้วยแววเย็นชาเล็กน้อยใน รอยยิ้ม หากเป็นคนอื่นคงตกใจตัวสั่นระริกจนคุกเข่าวิงวอนขอชีวิตไปแล้ว ทว่าคนที่เผชิญหน้าด้วยตอมนี้คือฉู่อ๋องกับเงินเหล่าไท่จวิน ทั้งสองจึงเพียง ยกถ้วยชาข้างมือขึ้นจิบเบาๆ หนึ่งอีกราวกับรอบข้างไร้ผู้คน ประหนึ่งไม่ได้ รับสายตาเจือแววกล่าวเตือนจากไทเฮา

ทรงเสียนไท่เฟยมีท่าทางเหมือนตัดขาดจากโลกภายนอกตั้งแต่แรก อยู่แล้ว ยามเผชิญหน้ากับการเค้นถามที่ซ่อนไว้ด้วยความเฉียบคมของ ไทเฮาก็เพียงแค่มุมนลูกประจำในมือ ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงค่อยๆ เอ่ยปากขึ้น "ไทเฮาทรงล้อเล่นแล้ว คุณหนูอวีนเพิ่งมาถึงตำหนักแค่ครู่เดียวเท่านั้น หม่อมฉันยังมีทันได้พูดกับคุณหนูอวีนเท่าไรไทเฮาก็เสด็จมากับฉู่อ๋อง เสียก่อน"

"ในเมื่อไม่มีธุระอะไร เช่นนั้นข้าก็พาเด็กคนนี้กลับไปก่อนแล้วกัน ไม่ได้เจอเมิ่งเอ๋อร์มานาน ป้าอย่างข้าก็คิดถึงนางมากเหมือนกัน" ตรัสจบ ไทเฮาก็ลุกขึ้นยืนทันที

อวีนเขียนเมิ่งรับบัญชา หลังจากคารวะทรงเสียนไท่เฟยและ เงินเหล่าไท่จวินเสร็จสิ้นก็ก้าวออกไปจากตำหนักตามหลังไทเฮาและฉู่อ๋อง ไปติดๆ

ยามนี้ภายในตำหนักหลังใหญ่เงียบสนิทราวกับป่าช้า ทรงอวีนเสอ ยืนขึ้นด้วยสายตาเย็นยะเยียบ ลืมสิ้นแม้กระทั่งมารยาท เขาหมุนกายพา ความหนาวเหน็บทั่วร่างก้าวออกไปจากตำหนักทันที

หรงหรงรู้สึกไม่วางใจจึงผลุนผลันคารวะหรงเสียนไท่เพยแล้ว
ไล่ตามไป

"อวิ้นเฮ้อ!" หรงหรงตามหรงอวิ้นเฮ้อทันตรงมุมหนึ่งที่เงียบสงบใน
อุทยานหลวง นางตั้งตัวน้องชายที่ไม่ยอมหันหน้ากลับมาเอาไว้อ่อนแอขึ้น
เสียงต่ำ "เดิมทีวันนี้เจ้าก็แค่กลัวท่านอาจะทำให้คุณหนูอวิ้นลำบากใจจึง
มาแก้ไขสถานการณ์ ไม่ได้จริงจังอะไรมิใช่หรือ"

ที่ว่าจนแล้วจนรอดคำพูดของหรงหรงก็มีอาจทำให้หรงอวิ้นเฮ้อ
หันหน้ากลับมาได้ ได้ยินเพียงคำตอบอันแผ่วเบาว่าหนักแน่นของเขา
"ท่านพี่ดูตรงไหนว่าข้าไม่จริงจัง"

ได้ยินดังนั้นร่างของหรงหรงก็พลันนิ่งค้างไป มือที่คว้าแขนเสื้อของ
หรงอวิ้นเฮ้อเอาไว้คลายออกทันที นางทำได้เพียงมองดูน้องชายก้าวออกไป
จากเขตตำหนักตาปริบๆ คว้ามลอของหรงหรงขมวดขึ้นเบาๆ อย่างอด
มิได้ จากนั้นก็เหลือบมองด้วยหางตาไปยังทิศทางของตำหนักหลังใหญ่
นึกถึงที่เมื่อครู่ตนเองงใจยืนอยู่ในตำหนักเงียบๆ หากเป็นพวกคุณหนู
ธรรมดาคงจะทนความเงียบสงัดอันไร้สัมผัสเสียงนี้ไม่ได้ไปนานแล้ว แต่
อวิ้นเขียนเมิ่งกลับรักษาสีหน้ายิ้มยิ้มบางๆ พลังยืนอยู่อีกด้านโดยตลอด
ในใจหรงหรงอดที่จะพิจารณาความสุขุมเยือกเย็นของนางใหม่อีกครั้ง
ไม่ได้ มีนาอวิ้นเฮ้อถึงได้ใช้ความพยายามถึงเพียงนี้ ยิ่งกว่านั้นยังส่ง
สาวใช้ที่อบรมสั่งสอนอย่างดีที่สุดส่งนางไปทิววนอัครเสนาบดีอีกด้วย

เพียงแต่ท่านอาารู้เรื่องนี้เข้า วันนี้ถึงเรียกอวิ้นเขียนเมิ่งเข้าพบ ส่วน
อวิ้นเฮ้อก็กังวลว่าท่านอาจะประสงคร้ายต่อคุณหนูอวิ้น จึงถึงกับเอ่ยคำขอ

อยากจะแต่งคุณหนูอวีนเป็นภรรยาออกมา

หารู้ไม่ว่าเพื่อสกุลทรงแล้วหลายปีมานี้ท่านอาอยู่เฝ้าวังโดยลำพังตัวคนเดียวมาตลอด ถึงขนาดไม่มีบุตรเป็นของตนเอง เพียงเพราะต้องการรักษาความสมดุลของสี่ตระกูลใหญ่ในตอนนี้อาไว้ และไม่อยากจะให้สกุลทรงเข้าสู่การต่อสู้แย่งชิงระหว่างสามสกุลที่เหลือ

อย่างไรสกุลทรงก็เป็นวาณิชหลง และไม่มีผู้ได้รับตำแหน่งเป็นขุนนางอยู่ในราชสำนัก หากเข้าสู่การต่อสู้ช่วงชิงอำนาจ เก่งกว่าสกุลทรงคงจะถูกเล่นงานก่อนเป็นลำดับแรก

แต่อวีนเขียนเมืองที่ทำให้อวีนแฮ่พอใจให้ทั้งยังพยายามสุดชีวิตเช่นนี้ แม้แต่ทรงเห็นแล้วก็ยังชมชอบยิ่งนัก เพียงแต่สำหรับทรงหลังจากทรงเสียนไท่เฟยและทรงอวีนแฮ่ล้วนเป็นญาติพี่น้องของนาง สำหรับนางแล้วหน้ามือหลังมือก็ล้วนเป็นเนื้อ* หากทั้งสองคนเกิดความบาดหมางกันขึ้น คนที่ลำบากใจที่สุดก็คือนาง

ยิ่งกว่านั้นทรงเสียนไท่เฟยก็ให้ความสำคัญกับนางมาตั้งแต่ยังเล็กนอกจากเงินเหล่าไท่จวินและมารดาแล้ว สำหรับทรง ทรงเสียนไท่เฟยก็เทียบเท่ากับมารดาบังเกิดเกล้าคนที่สอง

ส่วนน้องชายอย่างอวีนแฮ่ แม้ว่าทรงจะอายุมากกว่าเขาแค่หนึ่งปี แต่กลับรักใคร่เอ็นดูเขาราวกับบุตรในไส้ ตั้งแต่เด็กอวีนแฮ่ก็ถูกบิดาชิงชิงเพราะเส้นผมสีขาว ทรงทรงกลัวว่าจิตใจของอวีนแฮ่จะไม่สมดุล จึงดีกับน้องชายคนนี้เป็นเท่าทวี

ทั้งสองคนนี้ล้วนเป็นคนที่นางเคารพรักใคร่วางไว้ในใจ หากต้องให้

* หน้ามือหลังมือก็ล้วนเป็นเนื้อ อุปมาถึงคนสองคนหรือของสองสิ่งที่รักทั้งคู่

นางเลือกใครสักคน กลัวว่าแม้แต่ตนเองก็ยังไม่รู้ว่าควรเลือกเช่นไร

ผู้่อองหยุดฝีเท้าหลังออกมาจากตำหนักของทรงเสียนไท่เฟย แยมี่ม บางพลางเอ่ย "กระหม่อมรู้สึกใจสั่นทรมานกะทันหัน ขอไม่ตามไท่เฮาไปพบ ฝ่าบาทพร้อมกันแล้วนะพะยะคะ"

ไท่เฮาหันพระพักตร์กลับมา มองดูหน้าตาแดงเพลิงปลั่งของผู้่ออง พร้อมกับตรัสอย่างเย็นเยียบ "ท่านอ่องข้ามแม่น้ำหรือสะพาน*?"

เมื่อเผชิญหน้ากับคำซักถามของไท่เฮา ผู้่อองกลับมีท่าที่ไร้ความ ห้วนเกรง ครั้นแล้วก็ถามกลับว่า "ไท่เฮาก็ทรงแฝงเจตนาส่วนตนมิใช่หรือ"

พูดจบผู้่อองก็ไม่สนใจสีพระพักตร์ที่ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นย่ำแย่ ของไท่เฮาอีก เดินตรงมายังหน้าอินเทียนเมิ่ง กล่าวอย่างว่าเริงเบิกบาน "ยายหนูนั่งรถม้ามาสินะ ปู่ร่างกายไม่ค่อยดีได้แต่ต้องขึ้นรถม้าของยายหนู แล้ว"

ไท่เฮาทรงได้ยินเช่นนั้นก็ทราบว่าคุณผู้่อองจัดการธุระเสร็จสิ้นก็ต้องการ จะกลับ อีกทั้งยามนี้นางก็ไม่อยากเห็นอินเทียนเมิ่งอีกจึงโบกพระหัตถ์ "เมิ่งเอ๋อร์ออกมาครึ่งวันแล้ว อากาศร้อนระอุ รีบกลับจวนฉัครเสนาบดีเถิด"

หลังจากถวายบังคมไท่เฮา อินเทียนเมิ่งจึงเดินไปยังประตูวังพร้อมๆ กับผู้่ออง

ยังไม่ทันเดินเข้าใกล้ประตูวังก็เห็นผู้่เฟยหยางในชุดขุนนางสีม่วง อดแดงดักรออยู่ที่ทางเข้าออก ครั้นเขาเห็นอินเทียนเมิ่งกับผู้่อองก้าว ออกมาจากวังหลวง ผู้่เฟยหยางก็เดินเข้ามาใกล้อย่างเชื่องช้า รับสั่งญาณ

*ข้ามแม่น้ำหรือสะพาน เป็นสำนวน หมายถึงหลังจากบรรลุจุดประสงค์ของตนเองแล้วก็ละทิ้งผู้ที่เคยช่วยเหลือ สนับสนุน

ที่คู่อ่องส่งมาเป็นระยะๆ ก่อนที่คู่อ่องจะกล่าวด้วยรอยยิ้มจางๆ "รบกวน
ท่านปู่แล้ว รถม้าเตรียมเอาไว้เรียบร้อย เชิญท่านปู่ขึ้นรถพักผ่อน"

คู่อ่องเห็นว่าเป็นไม่เหมือนกับที่ตกลงกันไว้ก่อนหน้านี้ ขณะคิดจะ
คัดค้านก็เห็นหลานชายของตนจับจ้องเด็กสาวข้างกายอย่างจริงจัง จึง
เดินไปทางรถม้าอย่างรู้กาลเทศะด้วยใบหน้าเปี่ยมรอยยิ้ม ทว่าเดินไปได้
ไม่กี่ก้าวก็ย้อนกลับมา เขาแทรกไปอยู่ตรงกลางระหว่างอวีนเซียนเมิ่งและ
คู่อ่อง เพียหยาง ยิ้มตาหยีพร้อมเอ่ย "หยางหยาง วันนี้เชิญยายหนูไปกินอาหาร
เย็นที่จวนคู่อ่องสิ เมื่อครู่อยู่ในตำหนักของทรงเสียนไท่เพย ปู่..."

"ท่านอ่องกรุณาขึ้นรถม้าไปเสีย ร่างกายไม่สู้ดีก็อย่าเดินเหินไปทั่ว"
วาจาของคู่อ่องยังมีทันเอ่ยจบ สายตาคู่อ่องเพียหยางก็พุ่งประกายเย็นชาใส่
จากนั้นเสียงตอบกลับอันไม่ไว้ซึ่งไมตรีก็ดังขึ้นข้างหูเขาทันที

คู่อ่องหุบรอยยิ้มบนใบหน้าทันใด มือสั้นระริกพลางชี้ไปยังคู่อ่องเพียหยาง
ครู่ใหญ่ผ่านไปถึงคำว่าขึ้น "เจ้า... ข้าแม่ น้ำหรือสะพาน! หากมิใช่เพราะเจ้า
ขอร้องข้าต่างๆ นานา ข้าจะต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้หรือ เมื่อครู่ยัง
เรียกข้าท่านปู่อย่างขยันขันแข็ง แต่ตอนนี้ดันเรียกท่านอ่อง ทำไม เจ้าอยาก
จะขีดเส้นแบ่งกับข้าหนักหรือ"

คู่อ่องดำได้หน้าไม่แดงลมหายใจไม่ติดขัด แต่สำหรับคำประณาม
กระที่บ่เท่าเราๆ ของคู่อ่องนั้น คู่อ่องเพียหยางกลับไม่กระดิกแม้แต่ขยับคิ้ว เขา
เพียงหันกายกลับไป เอ่ยกับบุรุษร่างสูงใหญ่ที่ขับเค็ลื้อนรถม้าอยู่ไม่ไกล
อย่างสงบเยือกเย็น "เจียวต้า พานายของเจ้ากลับจวนอ่อง"

ครั้นวาจานี้ถูกเปล่งออกไป ใบหน้าแก่ชราของคู่อ่องก็แดงกำใน
ทันใด เคราสีขาวขยับไหวหวากลับโมโหจนพูดไม่ออกแม้ครั้งคำ พอได้สติ

กลับคืนมาก็คิดจะได้เที่ยงกับคู่เพยหยางต่อ แต่พลันรู้สึกว่ข้างกายถูก
จูโจมด้วยคลื่นไอร้อนสายหนึ่ง ที่แท้เจียวต้าที่กำลังขับรถมาได้มาถึง
ข้างกายเขาเรียบร้อยแล้ว อีกทั้งยังใช้สายตาลึบลึกใจเป็นอย่างมาก
จ้องมองเขา แต่ใช้น้ำเสียงเยือกเย็นยิ่งเอ่ยขึ้นว่า "ท่านอ๋อง"

"เจ้าจะทำอะไร" คู่ต้องกลอกตาใส่เจียวต้าอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง จากนั้น
ก็เพ่งความสนใจจดจ่อไปที่คู่เพยหยาง และเนื่องจากมีเจียวต้าเข้ามา
ร่วมด้วย คู่ต้องจึงพลันรู้สึกมีอำนาจเพิ่มพูน สายตาที่มองไปยังคู่เพยหยาง
ยังมีแววลำพองใจเพิ่มมากขึ้น

"เชิญขึ้นรถม้าขอรับ" แต่ว่าจกัถัดมาของเจียวต้ากลับปลดปล่อยโทสะ
ของคู่ต้องโดยสมบูรณ์

คู่ต้องถลึงตาใส่เจียวต้าอย่างไม่อยากเชื่อ คล้ายกับกำลังประณาม
เจียวต้าที่ทอดทิ้งเจ้านายคนเก่า

"ดูเหมือนว่าท่านอ๋องกับอัครเสนาบดีคู่ยังมีเรื่องต้องปรึกษากัน เช่นนั้น
ผู้น้อยก็ขอตัวก่อนนะเจ้าคะ" ยามนี้อวิ้นเซียนเมืองงุ่่งงลับสน จึงยกบกาย
ค้ำับคนทั้งสองตรงหน้าหมายจะขอตัวกลับก่อน

แต่การเคลื่อนไหวของคู่เพยหยางกลับรวดเร็วยิ่งกว่า แคเปียงตัว
ที่เดียวก็ขวางทางอวิ้นเซียนเมืองเอาไว้ได้ ส่วนคู่ต้องเห็นดังนั้นก็ลึบครว
ข้างริมฝีปาก สาวผีเท้าเลขแปด* พาเจียวต้าเดินไปที่รถม้าของตนเอง

อวิ้นเซียนเมืองเห็นทางเดินของตนถูกคู่เพยหยางสกัดกั้นไว้ในดวงตา
ก็พลันผุดโทสะอย่างไม่อาจหักห้าม เงยหน้าขึ้นถลึงตาใส่บุรุษตรงหน้าทันที
ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงแว่แน่ "ท่านอัครเสนาบดี กรุณาหลีกเลี่ยงด้วย

* ผีเท้าเลขแปด คือการเดินทางโดยวางเท้าเป็นลักษณะเหมือนเลขแปดของจีน (八)

เจ้าค่ะ!"

เมื่อเผชิญหน้ากับเพลิงโทสะที่อวิ้นเขียนเม้งพยายามสะกดกลิ่น
ฉู่เพยหยางกลับเก็บความเย็นชาที่ใช้เผชิญหน้ากับอู่เองเมื่อครู่แล้วโค้ง
ริมฝีปากแยมยิ้ม ดวงตาที่ทอประกายระยิบระยับจับจ้องอวิ้นเขียนเม้ง
แน่วเนิ่งก่อนถามกลับ "โกรธหรือ"

อวิ้นเขียนเม้งได้ยืนดั่งนั้นก็สงบลงได้ เลิกคิ้วข้างหนึ่งมองฉู่เพยหยาง
หัวเราะเสียงเย็นหนึ่งคำรบ "ผู้น้อยไม่เข้าใจว่าท่านอัศวรเสนาบดีกำลังพูด
อะไรเจ้าค่ะ"

สิ้นคำก็เดินเลยผ่านฉู่เพยหยางไป แต่ครั้งนี้ฉู่เพยหยางกลับมิได้ขวาง
ทางนางไว้อีก แต่เดินไปพร้อมๆ กับนางโดยรักษาระยะห่างหนึ่งช่วงตัว ครั้น
เห็นว่าบัดนี้นางกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็นดังที่ผ่านมาจึงหุบรอยยิ้มที่
ริมฝีปาก กล่าวเสียงเบาโดยแฝงด้วยความเคร่งขรึมจริงจังที่ไม่ค่อยปรากฏ
ยามเผชิญหน้ากับนาง "ถูกผู้อื่นใช้ชาติตระกูลเป็นตัวตัดสินเอาตามใจชอบ
เป็นเรื่องที่ชวนให้คนรู้สึกอึดอัดโดยแท้"

เท่าอวิ้นเขียนเม้งปล้นชะงัก นางหันมาชำเลืองมองฉู่เพยหยาง
เล็กน้อย ทว่าครั้งนี้เขามิได้มองนาง แต่ทอดสายตามองทางเดินตรงหน้า
ท่าทางมีเล่ห์เหลี่ยมลึกล้ำราวกับมหาสมุทร อวิ้นเขียนเม้งรู้ว่าบุรุษผู้นี้
ร้ายกาจเกินไป แพบจะไม่มีตอนไหนที่นางสามารถรอดพ้นจากสายตา
ของเขาได้ ยามตนเองอยู่ต่อหน้าเขายังไม่มีที่ให้หลบซ่อน ไม่ว่าจะป็น
ทุกว้าวา ทุกการกระทำ หรือทุกความคิดความรู้สึกของนาง

เมื่อเทียบกับตำแหน่งฐานะและชาติตระกูลของฉู่เพยหยาง ตนเอง
นั้นต่างจากเขาลิบลับ อวิ้นเขียนเม้งงุนงงยิ่งนักว่าเหตุใดฉู่เพยหยางถึงมัก

จะปรากฏตัวขึ้นตรงหน้านางในเวลาที่เหมาะสม

หากบอกว่าคู่แข่งหายางมีใจให้นางให้เถียนแห่งจวนให้อ่องเพียบพร้อม ทั้งรูปโฉมและความสามารถ คงจะดึงดูดสายตาของเขาได้มากกว่ากรรมง ตอนนี้เมื่อเปรียบเทียบกับจวนอัครเสนาบดีที่แก่งแย่งชิงดีกันไม่หยุดหย่อน อวินเขียนเมิ่งพลันรู้สึกว่าจะจวนคู่แข่งและจวนอัครเสนาบดีคู่แข่งนี้ให้คนหวาดหวั่นยิ่งกว่า

"ด้วยฐานะของเจ้า เรื่องบางเรื่องไม่อาจปฏิเสธได้ แต่เจ้ากลับไม่เคยเก็บวาจาของข้าไปใส่ใจสักเท่าไร" ขณะที่อวินเขียนเมิ่งกำลังจดจ้องใบหน้า ด้านข้างของคู่แข่งหายางพลางลอบคิดอย่างตะลึงงัน เสียงเย็นเยียบของคู่แข่งหายางก็ดังขึ้นที่ข้างหู อวินเขียนเมิ่งยังไม่ทันได้เอ่ยปากก็เห็นดวงตาของเขาปรากฏโตะเบาบางขณะมองมาทางนาง แล้วจึงหมุนกายเดินไป ยังวังหลวงทันที

"คุณหนู ดูเหมือนอัครเสนาบดีคู่แข่งจะโกรธแล้วนะเจ้าคะ" ยามนี้มู่ซุน ที่ตามอยู่ด้านหลังอวินเขียนเมิ่งมาติดๆ ขยับเข้ามาใกล้ นางเบนสายตา จากแผ่นหลังของคู่แข่งหายางมายังอวินเขียนเมิ่งด้วยสีหน้าเป็นกังวล

แม้มู่ซุนจะไม่เข้าใจว่าเหตุใดอัครเสนาบดีคู่แข่งถึงเกิดโตะ แต่ดูจาก แวดตาและสีหน้าที่มองมายังคุณหนูของตนเมื่อครู่ คล้ายกับว่าคุณหนู ของตนไปยั่วโตะอัครเสนาบดีคู่แข่งเข้า จะทำอย่างไรดี ผู้สูงศักดิ์ในวังหลวง มีอาจลวงเกิน ขุนนางคนสำคัญในราชสำนักก็ลวงเกินมิได้เด็ดขาด

เรื่องที่มีมู่ซุน อวินเขียนเมิ่งจะไม่รู้ได้อย่างไร แต่สำหรับการเรียกตัว เข้าวังอย่างกะทันหันของทรงเสียนไท่เพยนั้นนางเองก็จนปัญญาสุด ประมาณ ข้ายังเป็นฝ่ายถูกกระทำอีกด้วย แล้วคราวนี้คู่แข่งหายางจะมิโ

เรื่องอะไรเล่า

อวินเขียนเม้มมองเงาร่างสีม่วงที่ห่างไกลออกไปเรื่อยๆ บุษย์ริมฝีปากสีแดงโดยไม่รู้ตัว เอ่ยปากอย่างอารมณ์เสีย "ช่างเขาปะไร!"

มูซุนนิ่งอึ้งมองแผ่นหลังที่เดินไปข้างหน้าของคุณหนูตน รู้สึกงงงวยทันใด คุณหนูของนางโมโหอะไรกันล่ะนี่

"คุณหนู ไม่ต้องรอσύเออร์กับปังเออร์หรือเจ้าคะ หรือว่าวันนี้เป็นพวกนางสองคนที่เชิญไทเฮาไปวังของทรงเสียนไท่เพย" มูซุนไล่ตามฝีเท้าของอวินเขียนเม้ม ย่นคิ้วเอ่ยถาม

ครั้งแรกที่คุณหนูให้นางจับตาดูพฤติกรรมของσύเออร์กับปังเออร์นั้น มูซุนก็รู้ทันทีว่าสองคนนี้ต้องมีโชครรมดา ยิ่งกว่านั้นยามเข้าวังคุณหนูก็ได้พาแม่นมหมี่ที่ชื่อสัตย์ภักดีมาด้วย แต่กลับให้พวกนางคอยอยู่ข้างกายแทน แล้วไล่พวกนางไปวังของไทเฮาในตอนที่เงากงไม่ทันสังเกตเห็น มูซุนก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณนางกับไทเฮาต้องมีความลับที่บอกใครไม่ได้เป็นแน่

ฝีเท้าของอวินเขียนเม้มมิได้หยุดชะงักแม้แต่น้อย นางเข้ามานั่งในรถม้าโดยมีมูซุนคอยประคอง แล้วจึงเอ่ยปากอย่างซ้าๆ "เดี๋ยวพวกนางก็กลับมาเองแหละ พวกเรากลับกันก่อนเถอะ"

หากรอพวกนางสองคนเกรงว่าต้องรออีกพักใหญ่ๆ เพราะไทเฮาคงจะเป็นห่วงเป็นใยตนเองในระยะนี้ยิ่งนัก หากพวกนางไม่พูดให้ละเอียดครบถ้วน ไทเฮาคงไม่ปล่อยพวกนางสองคนกลับมาอย่างแน่นอน

28

ไฟไหม้วังหลวง มือสังหารมาเยือน

ครั้นเห็นอินเขียนเมิ่งนั่งดีแล้วมู่ซุนก็ปิดผ้าม่านรถม้า เดิมคิดสั่งให้คนขับรถม้าขับไปยังประตูวังรอบนอก แต่กลับเห็นว่ามีคนกำลังขี่อาซาสีขาวหือตะบึงใกล้เข้ามาทางนี้เรื่อยๆ แค่อ้าวครู่ผ่านไปก็เห็นบุรุษผมสีเงินทั้งศีรษะ มือจับเชือกบังเหียนแน่น อาซาสีขาวหยุดลงข้างๆ รถม้าอย่างแม่นยำ

แม้อินเขียนเมิ่งจะนั่งอยู่ในรถม้า แต่พอเห็นมู่ซุนไม่พูดไม่จาอยู่เป็นนาน ทั้งยังได้ยินเสียงฝีเท้าม้าระลอกหนึ่งจึงเลิกมุมหนึ่งของผ้าม่านขึ้น เห็นทรงอินเย้อในชุดเสื้อคลุมผ้าดีนสีน้ำเงินอ่อนนั่งอยู่บนอาซาสีขาวตัวหนึ่ง พอเห็นนางโผล่หน้าออกมาเขาก็ยิ้มบางๆ พลางเอ่ย "ข้าจะไปส่งเจ้า"

แสงตะวันแรงกล้าสาดส่องลงบนร่างของชายหนุ่มผู้นี้ เมื่อเสริมด้วยรอยยิ้มบางๆ อันเลือนรางนั้นช่างงามล้ำเลิศจนชวนให้คนชื่นชมสรรเสริญ แต่พอนึกถึงทุกอย่างที่เกิดขึ้นในตำหนักของหญิงเสียนไท่เพย

เมื่อครู่สุดท้ายอวินเขียนเมื่อกี้ก็ไม่สามารถทำเหมือนไม่รู้ไม่เห็นไม่ได้ยินอะไร
ได้ ขณะกำลังจะเอ่ยปากปฏิเสธก็เห็นทรงอวินเฮ่อพูดกับคนขับรถม้าแทน
มูซุนว่า "ไปได้"

หลังจากนั้นก็เห็นเขาที่อาชาศีฆวนำอยู่น้ำสุดของรถม้า นำพา
พวกนางไปยังประตูวัง

อวินเขียนเมื่อกี้ปล่อยม่านรถลงอย่างเงียบๆ แล้วนั่งให้ตีใหม่อีกครั้ง
สุดท้ายพันหมื่นถ้อยวจีที่มาถึงริมฝีปากกลับกลายเป็นเพียงเสียงถอน
หายใจ

ยังไม่ทันถึงประตูวังก็ได้ยินเสียงร้องแตกตื่นลนลานดังมาจากด้านใน
ของวังหลวง จากนั้นตามมาด้วยเสียงระฆังเตือนภัย

อวินเขียนเมื่อกี้เลิกผ้าม่านขึ้นแล้วมองไปทางทรงอวินเฮ่อทันที ยามนี้
เขากำลังหันหน้ากลับไปมองห้องฟ้า หัวคิ้วที่แต่เดิมคลายออกยามนี้
ขมวดมุ่น ยิ่งกว่านั้นสองมือที่กำลังเชือกบังเขียนอยู่มีเส้นเลือดโปนปูด ทำให้
ในใจอวินเขียนเมื่อกี้พลันหนักอึ้ง ส่งเสียงเอ่ยถามทันใด "เกิดเรื่องอันใดขึ้น"

เมื่อได้ยินอวินเขียนเมื่อกี้ไต่ถาม ทรงอวินเฮ่อจึงเก็บสายตากลับ พร้อม
เก็บสีหน้าเคร่งขรึมเมื่อครู่นี้ลง ตอบกลับเสียงอ่อน "ในวังเกิดเพลิงไหม้
อากาศร้อนแฉดเผา นี่ก็หาใช่เรื่องแปลกอันใด"

พุดจบขาทั้งสองข้างของทรงอวินเฮ่อก็รัดท้องม้าแน่นขึ้นเล็กน้อย
แล้วขี่ม้าไปยังประตูวังต่อไป ทว่าอวินเขียนเมื่อกี้กลับยื่นศีรษะออกมา มอง
ไปข้างหลังเห็นเพียงควันสีดำหนาที่พัดขึ้นบนท้องฟ้า คลื่นความร้อนหอบ
พัดควันดำจุมูกให้ไหมกระจายไปด้านนอก เสียงร้องให้ช่วยดับเพลิงและ
เสียงระฆังเตือนภัยดังขึ้นอย่างไม่ขาดสาย

อวินเขียนเรียงมองดูทิศทางที่คว้นพวยพุ่ง ร่างภาพสิ่งก่อสร้างของ
วังหลวงในใจอย่างละเอียดยิบหนึ่งรอบ ทันใดนั้นพลันมองไปยังบริเวณ
ที่เกิดเพลิงไหม้ด้วยความตื่นตะลึงอยู่สักหน่อย ที่แท้เป็น...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)